1974 MÁJ 2-
KÖZPONTI KÖNYVTÁR Főolvasók Szegedi

SZEGEDI
Egyetem
A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

XII. évfolyam 6. szám

1974. ápr. 23.

Azok 11. éves orvosok...
Fesztiváli sikerek
Hi-hi-hínnye!
Gondolatok a nyelvművelésről

Figyeljünk jobban rájuk!

Az a felmérés, amelyet a JATE KISZ V. B. készített az egyetem oktatói-dolgozói alapszervezeteinek munkájáról, része az ifjúsági törvény végrehajtását ellenőrző anyagnak. A felmérés szempontjai a legfontosabb részterületekre irányuló kérdéseket szabták meg: mivel foglalkoznak ezek az alapszervezetek, mi a sajátos profiljuk; mik a szakmai továbbképzés lehetőségei és utoljára de nem utolsósorban, milyen az öt alapszervezet tagságának szociális helyzete.

Az oktatói-dolgozói KISZ-alapszervezetek helyzetének elemzése kiemelten napirenden van úgy a KISZ, mint a párt és a szakszervezet munkaprogramjában. A felmérés szakaszán túl, az értékelésen és a határozathozatalon innen vetődik föl a témánk. Közelebbről az április végi ifjúsági parlamenten tárgyalják a megoldásra váró kérdéseket (ezekre adott időben ismételten reflektálni fogunk).

Az öt alapszervezet: bölcsész—jogász, matematika—fizika, biológus, vegyész és könyvtár—G. H. alapszervezeteknek a helyzetét nem külön-külön vizsgáljuk most, hanem a legfőbb közös jellemzőkre fordítjuk figyelmünket — s ezen belül is elsősorban az oktatók élet- és munkakörülményeiről szóló tapasztalatokat igyekszünk összefoglalni.

Feltétlenül igaz, hogy az alapszervezetek mozgalmi munkájának jellegét alapvetően az határozza meg, hogy milyen összetételű. Az arány rendkívül különböző; lehet például 32:7 az oktatók javára, lehet sokkal kiegyensúlyozottabb és egyben hármas tagoltságú 9:22 (nem oktatói állásban levő diplomások) :13 (dolgozók).

A sajátos jelleg például abban mutatkozik meg elsőnek, hogy az oktatók (de gyakran a nem oktató dolgozók is) munkájuk számottevőbb részét más alapszervezetekben végzik felelős KISZ és párt funkciókat töltenek be, például diákkörök vezetői, patronáló tanárok.

Általában igaz, hogy *a fiatal oktatókra nagyon sok feladat hárul*, amelyet a hármas követelmény (rendszer) alapján végeznek. *A szakmai önképzés, az oktatás és a társadalmi munka követelményeinek teljesítése gyakran túlterhelést okoz.* Az ő feladatuk többek között a fizikai dolgozók gyérekeinek felvételre való előkészítése, az előfelvett, katonai szolgálatot teljesítő hallgatók oktatásának megszervezése, vagy a hátrányos helyzetből induló hallgatók segítése.

A fiatal oktatók szakmai munkája főként azt jelenti, hogy szemináriumokat és gyakorlatokat vezetnek, ritkábban előadásokat tartanak — és a hallgatók szakmai munkáját konzultációkkal segítik. *Egyes tanszékeken a fiatal oktatóknak magas az óraszáma*, ami a szakmai továbbképzésre, a színvonalas oktatásra való felkészülési időt csökkenti. Az óraszámon felül van még például a speciálkollégiumok tartása, szakdolgozatok témavezetése.

A szakmai önképzés kérdéskörébe tartoznak az óraterhelésen kívül *a továbbképzés tanszékenként különböző lehetőségei*, valamint a publikáció. Néhány helyen a felkészüléshez nem kapnak elegendő segítséget, de a szakmai dolgozatok megjelentetése terén kedvezőbb a helyzet.

A felmérés legkedvezőtlenebb képe a szociális helyzetről alakult ki. Itt egyrészt a bérezés, pontosabban *a bérfeszültségek, másrészt a lakásviszonyok okozzák a legsúlyosabb gondot.*

A felmérés alapján, a vezetőségi vagy titkári beszámolók *jónéhány javaslatot is felvetettek; első helyen, érthetően, a lakásgondok megoldásának kérdése áll.* Konkrét javaslatokkal fordulnak az egyetem állami vezetéséhez, például pesti mintára épüljön *albérlők háza.* A szakmai önképzés fontos része az aspirantura — feltétlenül meg kell teremteni a lehetőséget, hogy *a fiatal oktatók aspiranturán vehessenek részt.* Ehhez kapcsolódik *a nyelvvizsgára előkészítő tanfolyamok megszervezése.* A képviseleti rendszer hiányosságainak felszámolására is tesznek javaslatot, mert kevés a *képviseletük például a kari tanácsokban.* Javasolják továbbá a bérfeszültségek feloldását, felhívják a figyelmet arra, hogy a fiatal oktatók fizetése alacsonyabb mint a hasonló végzettségű diplomások országos átlaga.

Végezetül hangsúlyoznunk kell, hogy ez a felmérés, ezek a gondok nem „külön KISZ ügyek", az állami- és pártvezetésnek, valamint a szakszervezeteknek együttesen *részt kell vennie a* megoldásban, hiszen tőlük igazán sok függ.

Az orvosképzésért

Március 27-én a Gyógyszerésztudományi Kar dékáni tanácstermében *megalakult a Szegedi Orvostudományi Egyetem szakdidaktikai és oktatástechnikai csoportja*, melynek elnöke *dr. Obál Ferenc*, az Élettani Intézet tanszékvezető egyetemi tanára, operatív vezetője pedig *Molnár Mihály*, matematika—fizika szakos pedagógus.

Dr. Berencsi György, oktatási rektorhelyettes irányításával a csoport az oktatás módszertani és technikai kérdéseinek korszerűsítésével foglalkozik majd. Feladata, hogy tanácsadó és javaslattevő szervként folyamatosan biztosítsa az egyetemen folyó orvosképzés pedagógiai, didaktikai és technikai módszereinek fejlesztését a követelményeknek és az igényeknek megfelelően.

A megalakulás óta eltelt idő rövidsége miatt manapság csupán a közeljövő terveiről lehet írni. A szakdidaktikai csoport első teendői között szerepel a tantermek alkalmassá tétele az audiovizuális oktatás követelményei számára. A hangosító berendezések, valamint a két magnetofon vásárlására megfelelő lehetőséget kínált a Híradástechnikai Szövetkezet „TV alkalmazástechnika 74" elnevezésű kiállítása. A fővárosban nyílt kiállításról — április 9—12 között — bizonyára nem tértek haza üres kézzel Obál professzorék. Ma még nehézséget jelent a hallgatóság kulturált elhelyezése, ezért halaszthatatlanul szükséges az ülőhelyek számának a növelése. A Gyulai Fémbútor KTSZ-nél már készülnek a modern írókarfás padok, amelyek a kényelem mellett azt is lehetővé teszik, hogy egy-egy évfolyam teljes létszámmal vehessen részt az elméleti órákon.

Az oktatás korszerűsítése céljából létrehozott csoport munkáját az oktatási rektorhelyettes által javasolt és az Egyetemi Tanács által megbízott tíztagú bizottság segíti. E *tanácsadó testület tagja: dr. Ormos Jenő*, tanszékvezető egyetemi tanár, az Általános Orvoskar oktatási bizottságának elnöke, *dr. Novák István* tanszékvezető egyetemi tanár, a Gyógyszerésztudományi Kar oktatási bizottságának elnöke, *dr. Minker Emil* docens, a Tudományos Diákköri Tanács elnöke, *dr. Sövényi Ervin* docens, *dr. Németh András* docens, *dr. Sági István* adjunktus, *dr. Lázár János* adjunktus, *dr. Szabó György* tanársegéd, *Tóth Pál* műszermérnök és *F. Kiss Zsuzsanna* V. éves orvostanhallgató. A csoport tanácsadó és javaslattevő szervként működik. Saját hatáskörében nem hozhat végrehajtó határozatot, vagy szabályzatot a karok valamint a tanszékek tevékenységére vonatkozóan. Tevékenységét az oktatási rektorhelyettes jóváhagyásával fejti ki.

Egy esztendő múlva bizonyára már véleményt lehet alkotni tevékenységükről. Ma még azonban csupán azt rögzíthetjük; a cél nemes. A századforduló orvosainak képzéséért most kell áldozatot hozni, mert ahogy Obál professzor mondotta: — A jövőben több pedagógiai ismerettel kell felvérteznünk hallgatóinkat. Szeged körzetében is kialakultak az úgynevezett oktató-kórházak. Ezekben az egészségügyi intézetekben — Gyula, Kecskemét, Békéscsaba, Szolnok, — dolgozó orvosoknak nagyobb pedagógiai felkészültséggel kell rendelkezniök. A jövő orvosideálja ugyanis: az orvostanár. Manapság a képzés elszakadt a gyakorlattól és elméleti irányba csúszott. A helyes arány megtalálása, a pedagógiai elvek kialakítása az egyetemi oktatásban többek között ez is feladataink közé tartozik.

(Th)

JELENTKEZZ ÉPÍTŐTÁBORBA!

Az álproblémák — és a valóság

Mielőtt kimentem volna Domaszékre (a régi Átokházára) végzős tanárszakos hallgatókat kérdeztem meg; tanítanának-e tanyai iskolában.

Ezen iskolák előnyeit kiemelték (a szakmai ellenőrzés hiányát — ha az a tanár rossz tanár (?); a zártabb, így jobban áttekinthető környezetet; a lakás biztosítást; az anyagi oldalt; társadalmi juttatásokat stb.), majd határozottan kijelentették: Nem!

Vörös Géza és felesége Horváth Jutka két éve házasok, a domaszéki tanyai iskolában dolgoznak és tanyán élnek. Géza öt éve, Jutka második éve. Géza főiskolát végzett Szegeden, biológia—mezőgazdasági ismeretek szakon (most végzi Debrecenben biológiából a középiskolai tanári képesítést nyújtó kiegészítő képzést) Jutka orosz—német szakos középiskolai tanári oklevelet szerzett a JATE Bölcsészettudományi Karán, első állása Fonyódon volt egy középiskolában.

A megkérdezett egyetemi hallgatók félnek a szellemi, szakmai és társadalmi elzáródástól, idegenkednek az aktív baráti környezet hiányától, az értetlenségtől és értelmetlenségtől. Nem ismerik a tanyai életet és lehetőségeit, a szociális ellátottságot s néhányan úgy hiszik, az ottani élet szükséges velejárója az életszínvonal visszaesése. Nem szívesen cserélnék fel a városi életvitelüket egy másik — annál „hiányosabbra".

Jutka: — A volt igazgatóm így búcsúzott: „Ebben az országban biztos, hogy maga az egyetlen tanár, aki gimnáziumból elmegy alsótagozatba." Nem tudom. Nem hiszem. Mindenesetre szakmai problémáim nem voltak, a kollegákkal megértettük egymást.

Géza: — Viszonylag könnyű helyzetünk volt, mert apámék 17 éve itt tanítottak s nem voltam itt idegen. Talán lehetne mondani, hogy a környéket is a szüleim nevelték fel, illetve át. Tudom, mikor mit akarnak, s tudom, mit jelent a kalapbökés.

Jutka: — Fonyódon a szak szempontjából ideális helyzetem volt, azt csinálhattam, amit tanultam, amihez a legjobban értek. De van a tanári pályának egy másik, talán lényegesebb oldala: a nevelés. Erre az osztatlan iskolatípus, a tanár és tanítványai állandó együttlétje, sokoldalú közös munkája következtében a lehető legjobb feltételeket teremti meg. Sokat számít, hogy végig lehet kísérni egy életfolyamatot. Néhány tárgy tanításánál módszertanilag csak az ösztöneimre tudok hagyatkozni,

Géza: — Azt hiszem, a legnehezebb a gondolkozást megalapozni a tantárgyak tanulásához, no, és a közösségi élethez. Ez a legfontosabb: valahogy megfogni, bizonyos dolgokra ráébreszteni a gyerekeket s rajtuk keresztül a szülőket is.

Jutka: — Az osztatlan tanyasi iskolákban nem kötelező az orosz nyelv tanítása, de itt lehetőség nyílt rá a szakom miatt. Nagyon örültem, amikor láttam a lelkesedést a gyerekekben.

Géza: — Jutka Budapesten élt 18 éves koráig, én középiskolás és főiskolás koromban Szegeden. Akkor természetesnek vettük, hogy csak le kell menni a boltba kenyérért, tejért és tudjuk milyen jó az, ha van fürdőszoba.

Jutka: — Az ilyen természetű hiányokat meg lehet szokni. A kollégiumokban kicsit el voltunk kényeztetve. — Mint mindenki, aki ott él.

Géza: — Apróbb dolgokat hamar meg lehet oldani és az ember állóképesebb lesz. Persze, hogy kényelmesebb egy városban, de minden csak szervezés és utánagondolás kérdése. S ha jól megoldottunk valamit, ésszerűen, akkor jut pihenésre, szórakozásra is egy kis idő.

Jutka: — A sport sok időnket leköti.

Géza: — Asztalitenisz csapatot csináltunk a gyerekekkel, négy éve megyei bajnokok vagyunk, egy országos bajnok kislányunk is van. A környék srácai gyakran összejönnek focizni, aztán ezen az alapon megindult a KISZ-élet is.

— A szellemi táplálék kérdése? Itt is lehet aktív szellemi életet élni. Nem vagyok benne biztos, hogy egy városi, vagy falusi iskolában tanító pedagógusnak több dologra lenne szüksége. S ezeket meg lehet itt is teremteni. Apáméknak például hatalmas könyvtáruk és lemezgyűjteményük van.

Jutka: — Kis igénnyel városon is lehet valaki műveletlen.

Géza: — Barátainkkal ha beszélgetünk, jól érzem magam, de a társasági letye-fetye nem érdekel.

Jutka: — Szegedre járunk be szórakozni, ha van időnk. Pillanatnyilag kevés. Mivel itt is kezdődik az iskolák központosítása; ingázunk. Ez az állandó járkálás sok energiába kerül. Anyagilag — ha nincs különösebb probléma — jól kijövünk. Igaz, hogy többet keresünk, mintha máshol tanítanánk, de sokkal több a kiadásunk is, és ezért a pénzért iszonyatos hajrázás kell. Az egyetemisták problémája az is, hogy nem látják biztosítottnak a szakmai továbbfejlődést. Főleg a TTK-soknál merülhet ez fel, mert például egy nyelv tanításához kevésbé kellenek új ismeretek.

Géza: — Én azért mentem el Debrecenbe tanulni, mert nem éreztem olyan erősnek magam, hogy önerőből, spontán megvalósítsam ezt.

Nem bűn feljebb törekedni, inkább az bosszantja az embert, hogy kezdetben akar és akar tanár lenni, aztán megeszi a kórság hogy városban maradjon, esetleg az egyetemen. Lassan már az is természetes lesz, hogy azok is a városban maradnak, akik szerettek volna vidéken tanítani, akiknek kedve lenne hozzá, akik tudnának ott élni. És vannak, akik ilyenkor álproblémákat emlegetnek.

Lejegyezte:

GÉCZI JÁNOS

Azok a II. éves orvosok...

Szerkesztőségünkbe is eljutott a hír: a másodéves orvostanhallgatók közül többen az idegklinikára kerültek — mint ápoltak. Az esemény jelentőségére való tekintettel igyekeztük a legkompetensebb személyek véleményét kikérni, így a rektori hivatal szobájában nyolcszemközti beszélgetés keretében *dr. Berencsi György* tanszékvezető egyetemi tanár, oktatási rektorhelyettes, *dr. Obál Ferenc* az Élettani Intézet tanszékvezető egyetemi tanára és *Wenner Miklós*, a tanulmányi osztály vezetője mondta el véleményét. Eredetileg más jellegű anyag megírására készültem, a menetközbeni változtatás oka az alábbi beszélgetés volt:

Obál professzor: — Az 1972—73-as tanévtől a négy orvostudományi egyetemen kísérletek történtek az integrált oktatás és vizsgáztatás módszereinek kidolgozására, illetve annak gyakorlati alkalmazására. Ma még korai lenne az értékelő: vajon melyik város — Budapest, Debrecen, Pécs, Szeged — orvostudományi egyetemén folyik a legkorszerűbb oktatás? Úgy érzem, hogy mi a SZOTE-n a helyes utat járjuk és sokoldalúan képzett orvosokat nevelünk a társadalomnak.

— Valóban a túlfeszített vizsgaidőszak juttatott néhány hallgatót az idegklinikára?

Berencsi professzor: — Nem ritka, hogy egy szokatlanul erős stressz sorozat — mint amilyen a vizsgaidőszak — hatására évente egy-két hallgató neurotikus lesz. Egy 250 fős kollektíváról lévén szó nem is olyan magas arány, de tiltakozom a helytelen beállítás ellen; semmi összefüggés nincs az idegkimerültség és az egyetemünkön bevezetésre került új módszerek között. Feltétlenül sajnálatra méltó, hogy egyesek a cél előtt dőlnek ki a sorból, de ezek nem alkalmasak az orvosi hivatás gyakorlására. Csupán lelkileg stabil egyének tudnak eleget tenni e pálya fokozott követelményeinek.

— Hogyan történhetett meg, hogy ilyen sajnálatos tények rémhírekként keltek szárnyra, megzavarva a másod évfolyam egészséges magvának gondolkodását is?

A fordított piramis csúcsa...

Berencsi professzor: Hosszú évek tapasztalata: minden évfolyamon egymástól jól elhatárolható, hármas hallgatói kategória alakul ki. A kiválóak, az előírásoknak eleget tevők, és a fegyelmezetlenek, rendetlenkedők, lusták csoportja. Ez utóbbi három jelzővel megbélyegzettek vékony rétegének alkalmasint érdekében áll a rémhírterjesztés, mérsékelt előmenetelük mintegy magyarázataként. Ezt a réteget nagyon nehéz kiszürni... —

Obál professzor: — A jelenlegi másod évfolyam ellenpólusa az oly kiváló V. évfolyamnak. Híre járt, hogy a közelmúltban ülősztrájkkal akartak tiltakozni a komplex vizsgáztatási módszer ellen. Ösztönös és minden alapot nélkülöző mozgalmukra jellemző; végeredményben a Pécsett bevezetésre kerülő vizsgarendszer ellen lázadtak. Félévkor három tárgyból — biológia, orosz, filozófia — szokatlanul magas átlagot értek el és ezért az élettant félvállról vették. Eredmény: 2,79-es átlag. Kiderült tehát, hogy nem a végcélt nézték, csupán az ösztöndíjhoz elegendő átlaghoz akartak jutni.

Berencsi professzor: — A másodévesek 80—85 százaléka kiváló. Egy szűk réteg azonban nem az orvostudományi egyetemre való. Ezek közül kerülnek ki a zavartkeltők. A jövőben is mindent elkövetünk, hogy lelkiismeretes, jól felkészült orvosokat neveljünk. Társadalmunk közel félmillió forintnyi áldozatot hoz egy-egy orvos képzéséért. A legkevesebb amit ennek fejében elvár, hogy ki-ki törekedjen a legalaposabban felkészülni hivatására. Az egyetem felelőssége abban áll, hogy az arra legérdemesebbeket részesítse társadalmunk bizalmában, nem utolsósorban áldozatvállalásában.

Egy évfolyam tehát visszaél ezzel a sokat emlegetett bizalommal. Oktatóik szerint utoljára négy vagy öt esztendeje volt hasonlóan problémás az akkori ötödévfolyam. A biztosabb ítéletalkotás, no meg az audiatur et altera pars elve úgy kívánta, hogy az „elítélteket" is meghallgassam.

Az Apáthy István kollégium egyik elsőemeleti szobájában — 50 nappal a vizsgaidőszak előtt — már a jövő nagy erőpróbájára, az anatómia szigorlatra készültek a lakók. *Jakab Annamária* és *Szabó Péter*, a Kiss—Szentágothai professzor-szerzőpáros: Az ember anatómiájának atlasza című tankönyvét tanulmányozta. Később *Pető Béla* kollégiumi titkár is bekapcsolódott a kötetlen beszélgetésbe, aminek során kiderült, hogy... No de az értékelővel ne vágjunk a dolgok elé.

„Nincsenek értelmetlen gyakorlatok..."

Pető Béla szerint az integrált oktatás előnye máris érződik egy-egy tárgy — így a biokémia — könnyebb elsajátításánál. Mint mondotta; — Nincsenek értelmetlen gyakorlatok, s érezzük, hogy az elméleti órák alaposan felkészítenek a vizsgákra. Jakab Annamária arról beszélt, hogy különösen az élettan és a biokémia oktatási kooperációja kitűnő, ezzel szemben a biológia és a biokémia oktatása között nem megfelelő az összhang. Szabó Péter a közelgő vizsgaidőszak esélyeit latolgatta: — Heti 21 és fél óra szerepel órarendünkben. Áprilisban jut majd elegendő idő a felkészülésre. Ezt kell majd jól kihasználnunk, hogy azután a számonkérés — május 23—június 25. — 32 napja alatt ne érjen senkit kellemetlen meglepetés. Aki élettanból és anatómiából „lemegy", az már zsebében érezheti a diplomát...

Mikor szerencsétlenül járt társaik felöl érdeklődtem, meglepően őszinte választ kaptam: — Nem a túlfeszített vizsgaidőszak, hanem személyes problémáik miatt nem tudtak eleget tenni a követelményeknek — mondotta Pető Béla.

— Az az igazság, hogy a szorgalmi időszakban is rendszeresen kell tanulnia annak, aki szeptemberben harmadéves akar lenni — vette át a szót Jakab Annamária, s hogy kijelentésének nyomatékot adjon, anatómia atlasza fölé hajolt. A másodéves hallgatók — legalábbis többségének — véleményét Szabó Péter tolmácsolta: — Társaim szerint is hasznos dolog a komplex oktatás és mindenki reméli, hogy ez az évfolyam tanulmányi eredményének kedvező alakulásában válik majd kézzelfoghatóvá.

Fenegyerekből kedvenc?

A két fél meghallgatása után nem maradt más hátra, — az előbbi jogi elvből következően is — mint a bíró fehér talárjának felöltése és ítélethirdetés helyett — véleményalkotás. A csalhatatlan számok azt bizonyítják, hogy a II. évfolyamot zömében jóképességű hallgatók alkotják. 3,84-es félévi tanulmányi átlaguk jobb mint a jelenlegi III. évfolyam hasonló időszakban elért 3,60-as átlaga. Fogadjuk el azonban professzoraik véleményét és szőjük tovább a gondolatsort. Ahhoz, hogy kivívják oktatóik elismerését, ki kell vetniük soraikból azokat, akik nem hajlandók alávetni magukat az egyetem normatíváinak és jelenlétükkel akadályozzák azok tevékenységét, akik — mint riportalanyaim is — tudatosan készülnek pályájukra az előttük álló feladatokra.

Jó lenne, ha esztendő múltán Berencsi professzor úgy beszélne „harmadik számú gyermekéről", — mint kedvencről.

THÉKES ISTVÁN

Aspiráns a medencében

A Forradalmi Ifjúsági Napok keretében április 2-án a Szegedi Nemzeti Színházban dr. Biczó György, a városi tanács elnöke *„Ifjúság Szegedért"* plaketteket adott át. A kitüntetettek között volt *dr. Szalay István*, a JATE Bólyai Intézetének fiatal adjunktusa is.

*

A kandidátusi cím várományosa nyakig volt a vízben és a Fourier sorokról magyarázott kollégájának. A két hossz közötti rövid eszmecsere után ismét nekivágott a palackzöld, kötelekkel határolt sávnak. Colella, Matthes, Hargitay és a többi világcsúcstartó nyugodt lehet: eredményeik nem forognak veszélyben, legalábbis dr. Szalay István, a József Attila Tudományegyetem Bólyai Intézete Analízis Tanszékének adjunktusa nem tör olimpiai és világbajnoki aranyakra.

— Nagyszerű idegnyugtató sportnak tartom az úszást. Tudom, hogy a számok világában otthonosabban mozgok, mint a vizes közegben, mégis igénylem a mozgást a napi 14—15 órás szellemi elfoglaltság mellett — kezdte a beszélgetést a fiatal, mindössze 30 esztendős aspiráns, miközben törölközőjével szárazra törölte testét.

Az aspiránsi időszak — hogy a sportnál maradjunk — hasonlít az olimpiádhoz. A két olimpia közötti négy év a sportoló életében a nagy eseményre való felkészülés időszaka, csakúgy mint az aspiráns rendelkezésére álló három esztendő. S hogy mit kell teljesíteni ezalatt a 36 hónap alatt?

— Ideológiai tárgyak tanulása mellett középfokú vizsgát szeretnék tenni orosz és angol nyelvből. No és természetesen a kutatási témáimban is — Fourier sorok, szummáció elmélet — szeretnék előbbre lépni — mondta szerényen. Aki azonban azt hiszi, hogy ezzel le is tudta napi kötelezettségét, az téved. A heti négy órás oktató tevékenysége mellett társadalmi megbízatásainak is eleget kell tennie. A megyei tanács ifjúságpolitikai bizottságának tagja, valamint a Bólyai intézet matematikus—fizikus pártalapszervezetének ifjúsági felelőse. S hogy az elvárásoknak ezen a területen is maradéktalanul eleget tesz, arra bizonyíték az „Aranykoszorús KISZ-jelvény" és a „KISZ Érdemérem" kitüntetés, néhány hete pedig az „Ifjúság Szegedért" plakettet is vitrinében őrizheti. 1960. óta KISZ-, 1968. óta pedig párttag. A fizikai dolgozók gyermekeinek egyetemre való előkészítő tanfolyamán oktatóként „alapító tagnak" számít.

1969-ben nősült. Nem tudni, hogy a két leánygyermeke — a 3 éves Andrea és a féléves Pálma — közül melyik lép majd a

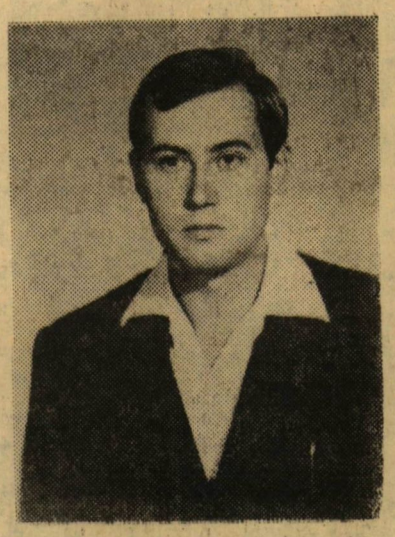

papa nyomdokaiba, de az máris a javukra írandó, hogy kellő megértést tanúsítanak a családfő szellemi tevékenysége iránt.

1962-ben egy soproni diák eleget tett egyetemünk felvételi követelményeinek. Azóta 12 esztendő telt el, s a család mellett szakmai és tudományos sikerei is erős szálakkal kötik Szegedhez. Két nemzetközi konferenciának volt előadója és eddig három publikációja jelent meg. A kezdeti sikereket várhatóan újabbak követik s valószínű, hogy 3 év múlva már a kandidátusi cím apropójából kérhetek tőle interjút — egy úszóedzés után.

(thékes)

Dr. Aczél György a SZOTE-n

Április 7-én *dr. Aczél György* egészségügyi miniszterhelyettes, vezető munkatársai kíséretében Szegedre érkezett. A megyei pártbizottságon aktuális egészségügypolitikai kérdésekről folytatott megbeszélést, majd felkereste a Szegedi Orvostudományi Egyetemet, ahol az intézmény párt, állami és KISZ-vezetőivel találkozott. A tárgyalás során az egyetem vezetői ismertették az oktató, a kutató és a gyógyító munkával kapcsolatos feladataikat valamint azon objektív nehézségeket, amelyek akadályozzák a még hatékonyabb ténykedésüket.

A délutáni órákban dr. Rózsa József a Csongrád megyei Tanács egészségügyi osztályának vezetője a miniszterhelyettes jelenlétében átadta az egyes klinikák professzorainak és tanárainak a megyei szakfőorvosi megbízatást, amely a megyei egészségügyi ellátás felügyeletében új módszert fog bevezetni a korábbi gyakorlathoz képest. Dr. Aczél György üdvözölte őket és eredményes munkát kívánt a megye, illetve az egyetemi feladatok sikeres megvalósításához. Ezután a vendégek meglátogatták a Kórbonctani és Kórszövettani Intézetet, az Igazságügyi Orvostani Intézetet valamint az Ideg-Elmekórtani Klinikát. Este a miniszterhelyettes és kísérete baráti beszélgetésen találkozott egyetemünk professzoraival.

Április 8-án, hétfőn dr. Aczél György megtekintette az I. sz. Sebészeti Klinikán folyó építkezést, majd meglátogatta az Orvosi Biológiai Intézetet és a Számítástechnikai Központot.

A Móra Ferenc Kollégium „Tanár Lettem" című rendezvénysorozatának keretében Döbrönte Zsuzsa (a képen balról a második) és Hutterer Hedvig (a kép jobb szélén) volt kollégisták, a budapesti balettintézet tanárai találkoztak a kollégistákkal április elején. (Fotó: Goldschmied)

Eredményes félév

A február—március egyetemi berkekben az apály időszaka. Ilyenkor pihenik a hallgatók az előző hónapok fáradalmait. A könyvek és jegyzetek a fiókok mélyére kerülnek, hogy helyüket — sajnos előadásokon is — regények, folyóiratok váltsák fel. Ha pedig egy-egy szemináriumi beszámoló okán fel is merülne a számonkérés veszélye, a lelkiismeretet megnyuktatja a megszokott kijelentés: „Majd a vizsgaidőszakban..."

Ezekben a hetekben a dékáni hivatalokban az elmúlt és az elkövetkezendő hónapok eseményeinek adminisztrációja okozza a legnagyobb gondot. Nézzük, hogy milyen tanulmányi eredmények születtek például a gyógyszerészkaron és hogy milyen a végzős hallgatók elhelyezkedési lehetősége. *Dr. Kedvessy György* tanszékvezető egyetemi tanár, a kar dékánja készséggel állt lapunk rendelkezésére és kérdéseinkre minden szempontból kimerítő választ adott.

— Hogyan élnek a hallgatók a tanrendi reform nyújtotta több szabad idővel?

— Mint ismeretes, két év óta átlagosan heti 30 óra a hallgatóság kötelező elfoglaltsága, s ebből 18 óra laboratóriumi gyakorlat. Összehasonlításként: korábbi években voltak évfolyamok, ahol heti 37—38 órában folyt az oktatás. A több szabad idő nagyobb lehetőséget biztosít a tudományos diákköri munkához. Vita tárgyát képezheti, hogy vajon mindenki jól sáfárkodik-e szabad idejével?

— Ezek szerint vannak negatív tapasztalatok?

— Sajnos, igen! S ez a vizsgára jelentkezés időpontjaiban is megnyilvánul. Az első éveseknek mindössze három kollokviumot kellett teljesíteniök öt hét alatt. Tanácsoltuk: lehetőleg a korábbi vizsga időpontokban jelentkezzenek a tanszékeken, mert így kudarc esetén lehetőségük van az ismétlésre. Nem mindenki fogadta meg a jó tanácsot, s ezek közül néhányan kénytelenek megismételni a félévet.

— Az ilyen hallgatói magatartás általánosnak mondható a karon?

— Nem. A többség alapos tudással jelenik meg a vizsgákon, s az külön örömömre szolgál, hogy végzős hallgatóink jól megállták helyüket az államvizsgákon. 77 államvizsgázó közül 74 tett eleget a követelményeknek. Tanulmányi vonalon általános előrelépés tapasztalható.

— Az imént a végző hallgatókról esett szó. Kínálja magát a kérdés: milyenek az elhelyezkedési lehetőségek a szakmában?

— A közelmúltban tartottam tájékoztatót a negyedéveseknek. Elmondottam, hogy kedvező helyzetben vannak diplomájuk megszerzése után. Tíz esztendővel korábban úgynevezett kijelöléses rendszer alapján jutottak álláshoz hallgatóink, ezzel szemben ma már mindenki szabadon pályázhat. A szakmában jelentős a munkaerőhiány s ennek következményeként az anyagi elismerés is kedvezőnek mondható. Míg a 60-as években havi 1000 forintot kaptak a hallgatók gyakorlati idejük alatt, manapság már nem ritka az 1900 forintos havi bér. A diplomások kezdő fizetése 2000—2800 forint között ingadozik és a munkavállalók jelentős szociális támogatásban is részesülnek.

— Bővült-e az elhelyezkedési lehetőség az elmúlt évekhez képest?

— A gyógyszerészi képesítés jól felhasználható, alapos természettudományos és biológus szemléletet ad. Így az érdeklődők a megyei laboratóriumokban, a kórházi gyógyszertárakban, és a gyógyszeriparban is hasznát vehetik diplomájuknak.

A fiatal gyógyszerészek sorsa tehát biztosítva van. Csupán rajtuk áll, hogyan élnek a lehetőséggel. Aki négy év alatt megfelelően felkészült hivatásra és a későbbiek során becsületesen dolgozik az bizonyára nem fog csalódni.

THÉKES ISTVÁN

Kórusaink sikerei

Még az ősszel hírt adtunk *a József Attila Tudományegyetem énekkarának félévi munkaeredményéről, fellépéséről.* Az igazi hajrá azonban március-április hónapokra esik már évek óta.

Március 21-én Budapesten rendezték meg az 1973-ban nemzetközi kórusversenyeken vendégszereplő együttesek bemutatkozó fellépését. Az énekkarok, közöttük nem egy országosan sőt külföldön is ismert művészeti csoport bemutatót adott a hazai közönségnek idegenben előadott műsoraikból. Egyetemünk kórusa a már Montreux-ban is komoly sikert aratott két számával — Palestrina: Ó vos omnes, és Händel: Belsazar című oratóriumából Halleluja részlet — valamint további két új mű megszólaltatásával lépett színpadra az Eötvös Lóránt Tudományegyetem jogi kari aulájában. Fellépésükről a Magyar Rádió felvételt készített, amelyről a jelenlevő zenei szakemberek elismerően nyilatkoztak.

•

Kétévenként kerül megrendezésre *a Főiskolai-Egyetemi Kórusok seregszemléje* az ország valamely vidéki városában. A korábbi években Keszthely fogadta a külföldi és hazai dalosgárdákat. Az idén *Eger* volt a színhely. Szegedet ezúttal két énekkar is képviselte, mégpedig a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola női kara és az Egyetemi Kórus. Április 7-én vasárnap délelőtt a tv kameráinak kereszttüzében gála zárta a fesztivált. Végeredményben az ország 18 legjobb kórusának vetélkedőjén eredményesen szerepeltek a szegedi kórusok. *A József Attila Tudományegyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola énekkara* — Szécsi József, illetve dr. Mihálka György vezetésével — egyaránt *aranyoklevelet nyert. Kiváló zongorakísérő* díjat s pénzjutalmat kapott *Égető Mária* (JATE). *Az egyéni kategóriában Merényi Erzsébetet* (JATE) *bronz oklevéllel díjazták.* A jelenlevő 18 kórus közül 10 minősítést is kért, melynek eredményeként *a JATE kórusa ezüstkoszorús oklevelet, míg a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola kórusa Fesztivál-diplomát kapott, a hangverseny-kórus kategóriában.*

A szólisták fesztiválján a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola hallgatói bronz érmet nyertek a kamaraének bemutatón. A díjazottak névsora: *Szűcs Erzsébet* II. évf., *Kőrösi Erzsébet* II. évf., *Nyilas Tünde* III. évf., *Timár Ilona* III. évf., *Harmath Aliz* II. évf., *Czifra Edit* III. évf., *Váradi Ilona* III. évf., *Kovács András* I. évf., *Palyov Pál* II. évf. és *Kósa György* II. évf.

Jóllehet ünneprontásnak hat, de mégis ide kívánkozik néhány kritikus szó a rendezők tevékenységéről. Úgy tűnik, hogy az egyébként jobbára népi táncosokat fogadó Eger egy kicsit „sértődötten" látta el a házigazda feladatát. Két esztendővel ezelőtt Keszthely barátságosabb vendégfogadó városnak tűnt, ha nem is büszkélkedhetett oly kitűnő borokkal, mint Eger... Egyszóval, a városcsere nem kedvezett egyik kultúrtalálkozónak sem. Nem ártana, ha két esztendő múltán az illetékes szervezők a régi méltóságba próbálnák visszahelyezni az egyébként rangos rendezvényeket.

MILASSIN LÁSZLÓ

A kétévenként sorra kerülő *Országos Egyetemi Folklór Fesztivált* a hagyománytól ezúttal eltérően nem Egerben, hanem a Balaton-part északi „fővárosában", a hangulatos kisvárosban, Keszthelyen rendezték meg az Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Karán.

Az egyetemek és főiskolák művészeti csoportjai, valamint szólistái népzenei és néptáncversenyen találkoztak egymással. Köztük voltak természetesen a két szegedi egyetem képviselői is, akik a legutóbbi „ezüstöt" megvédeni utaztak Keszthelyre bemutatóikkal.

A népzenei és néptáncversenyen kívül néprajzi és fotókiállítás is szerepelt a programban. A háromnapos fesztiváli eseménysor március 31-én kezdődött és április 3-án hirdettek eredményt. A kétnapos versenyen összesen 34 együttes mutatta be művészi tudásának újabb fejlődését, jelenlegi színvonalát. A zsűriben koreográfus, néprajzkutató, zeneszerző stb. vett részt, sok neves szakember. A verseny után mintegy háromórás szakmai értékelésen nagyító alá kerültek a produkciók. (A szegediek bemutatóiról szóló értékelés teljes egészében magnószalagra került.)

Nem akarjuk a mieink „bizonyítványát magyarázni", de lojálisan ki kell jelenteni, hogy a zsűri végső döntésében gyakran nem a valódi teljesítmény, hanem a tekintély volt a mérvadó (nem az együttesek munkáját, hanem a koreográfiát, a szerzőt mércézték. Így az élvonalbeli együttesek közé nagyon nehéz bejutni, akiknek az arany szinte előre biztosítottnak látszik.)

A versenyprogramot egy szűkebb körű rektori fogadás, a második estén megrendezett táncház és egy délutáni hévízi kirándulás egészítette ki.

Nagyon nagy volt az érdeklődés a fesztivál iránt, így aztán könnyen előfordulhatott, hogy jónéhányan kívül rekedtek a verseny színhelyén, a Városi Színház helyisége kicsinek bizonyult. Némileg problémás volt a résztvevők igen nagy száma miatt az elhelyezés is, hiszen Keszthely nem nagy város. A JATE csoportját az Agráregyetem új, kényelmes kollégiumában helyezték el, a SZOTE-seknek már csak a fizetővendég szolgálat kevésbé komfortos körülményei maradtak. A résztvevők nagy száma miatt a program is zsúfolt volt. A jövőre nézve szerencsés lenne előselejtezőket rendezni, s ezzel megszüntetni a zsúfoltságot. A szervezés kielégítő volt — de hol nem fordulnak elő kisebb-nagyobb zökkenők. A házigazdák a szervező iroda működésével igyekeztek jól összehangolni a munkát s a csoportok mellé két helybeli hallgatót osztottak be kísérőül.

Mind a két együttesünk a várakozásnak megfelelően szerepelt. A *bronz* semmiképpen nem jelenti azt, hogy az utolsók között volnának, sőt könnyen lehetett volna belőle ezüst is, s ez már inkább a zsűrin múlott. *A szólisták versenyében Kerekes Márta* a JATE joghallgatója csángó népdalok előadásával szép eredményt ért el, *ezüstöt kapott.*

Az értékelésnél elhangzott, hogy a SZOTE néptánccsoportját szerencsés helyzetben látják, az újjászerveződött együttes, amely 1973. szeptembere óta dolgozik Nagy Albert vezetésével, ha kiemelkedő eredménynek egyelőre nem is, de a tapasztalatoknak örülhet. A verseny tanulságai közé számíthatjuk, hogy a pillanatnyilag kis látszámú csoportot elsősorban „mennyiségileg" kell fejleszteni a közeljövőben és „új" szerzőktől kell új koreográfiát tanulni.

A két együttes egy délutánon került sorra, április 1-én. Műsoruk a következő volt, JATE: Ásó István: Ugrós, Novák Ferenc: Karikázó, Timár Sándor: Karikázó verbunk és forgós; Molnár István: Tápéi darudöbögő és kőrösztöző, Born Miklós: Kalocsai páros, SZOTE, Born Miklós: Csanádi legényes, Raly Erzsébet: Párnatánc, Nagy Albert: Tápéi ugrós (ennek érdekessége, hogy egy táncospár improvizációja — ez a versenyen sajnos elég későn derült ki, sőt a műsorközlő kis paradoxonnal még az improvizáció „betanítóját" is bekonferálta!) Manninger György: Köröstarcsai verbunkos és páros.

Pillanatkép a néptáncosok egyik bemutatójáról

Érdemes itt megemlíteni, hogy a két együttes között igazán nincs meg a korábbi rosszértelmű rivalizálás, ennek igazolására csak egy példát; a SZOTE néptáncosai szívesen kölcsönözték ruhát a JATE csoportjának tápéi táncukhoz.

A keszthelyi Agrártudomány Egyetem lapja, a Georgikon egyik számában köszönti a fesztivál résztvevőit és egyúttal bemutatja az együtteseket.

A fesztivál jó hangulatban zajlott le, a sok fiatal együttlétre eleve olyan hangulatot, teremt, amely rossz nem lehet.

DÍJAK MISKOLCRÓL

A harmadik fesztivál, amin részt vettünk igazán sikeresen végződött: két díjat kaptunk és a klubok sorrendjében harmadikok lettünk.

De kezdjük az elején. Úgy mint 1972-ben, ismét a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem rendezte az *Egyetemi és Főiskolai Amatőrfilm Fesztivált*, tegyük hozzá tökéletesen, egyetlen hiba nélkül. A résztvevők száma örvendetesen gyarapodott: 14 klub filmjei versengtek a díjakért. A tanárképző főiskolák közül csak a szegedi vett részt, de az egriek is küldtek képviselőt, s jövőre filmeket is ígérnek. Szegedet ismét csak mi reprezentáltuk, persze nem bánnánk, ha jövőre társaink is lennének...

A vetítések a jól bevált módon zajlottak: minden klub maximum egy órás blokkot mutathatott be saját előzsürizése alapján. Így azután sok gyenge filmet láttunk néhány jó mellett. Legjobbnak Kárpáti György (SOTE) „Vizsgafilm"-je bizonyult, megérdemelten kapta az első díjat, bár a velejáró pénz kicsit soknak tűnt a filmért, amely egy szigorló orvos (= film alkotója) első nagy próbáját — mentőautóban szülést levezetni — örökítette meg. Megérdemelten kapott díjat és aratott nagy sikert a debreceniek „Vacogunk" című filmje: egy kollégium fűtési helyzetét mutatja be sziporkázó humorral. A miskolciak az első magyar pop-fesztivál megörökítésével arattak sikert, s megérdemelten (de főleg a jó rendezésért) kapták meg a legjobb klubnak járó serleget. Az ELTE, mint a serleg tavalyi gazdája ezúttal „labdába sem rúgott", néhány gyenge filmet tudtak csak bemutatni.

A mi blokkunk (6 film) a közönség körében szép sikert aratott, a zsürinél valamivel kevesebbet. *Horváth Péter és Kőszeghy Péter kapta a Művelődésügyi Minisztérium 2000 Ft-os díját a „Barátom Tóni" című burleszk filmért; Magyar Melinda és Kőszeghy Péter pedig Borsod-Abaúj-Zemplén Megye Tanácsa 1000 Ft-os különdíját „Tárlat, avagy a szobrok szerelme" című szellemes újszerű filmjükért. A klubok közti versenyben a harmadikok lettünk,* csak 4:3 szavazatarányban előzött meg a BME, s lett második. Akkor nagyon sajnáltuk az alig elúszott második helyet (s a vele járó anyagiakat), de a harmadik hely is szép siker, olyan nagymúltú filmklubok, mint az ELTE és SOTE most alaposan lemaradtak. Feltétlenül a vezető klubok közé kell sorolnunk már a debreceni egyetemek filmklubját is: nagy sikert arattak vidám filmjeikkel.

Ezúttal nagyon kevesen foglalkoztak a diákélettel, ami pedig hálás és kimeríthetetlen téma. Sokkal bátrabban kellene a fonáksághoz nyúlni, s azokat igazi diákhumorral feldolgozni, mint a „Vacogunk" alkotói tették. Azt sem tartjuk pozitív változásnak, hogy hosszabbodtak a filmek, mert így sok nagyon vontatott lett. Két éve még az 1—2 perces frappáns rövidfilmek uralkodtak, s az idei színvonal el is maradt tőlük. Sok lett a 10—15 perces zavaros, túlnyújtott film, kevesebb a változatosság. *A miskolci és a szegedi blokk jórészt annak köszönheti sikerét, hogy több műfajból adott ízelítőt:* burleszk-, rajz-, dokumentumfilmeket láttunk kísérleti filmekkel körítve. Fontos tapasztalata az idei fesztiválnak, hogy nem kell a választott hivatást tagadni, jó néhány szakmai jellegű film aratott sikert, igazolva, hogy szólhatnak ezek a nagyközönségnek is.

Ha lehetőségeinket a többi intézményével összehasonlítjuk, nagyon elégedettek kell legyünk az eredményekkel, ez nem panasz hiszen az idén már kaptunk anyagi támogatást, s reméljük jövőre még többet kapunk. Két példa a kitekintés céljából: az egyik filmklubnak képmagnó (!) áll rendelkezésére (bár filmjeiken nem látszik); egy másiknak az 5 helyiségből álló „filmgyára" akkora, mint a mi pinceklubunk, s évi 30—40 ezret költenek nyersanyagra...

DEÁK LÁSZLÓ

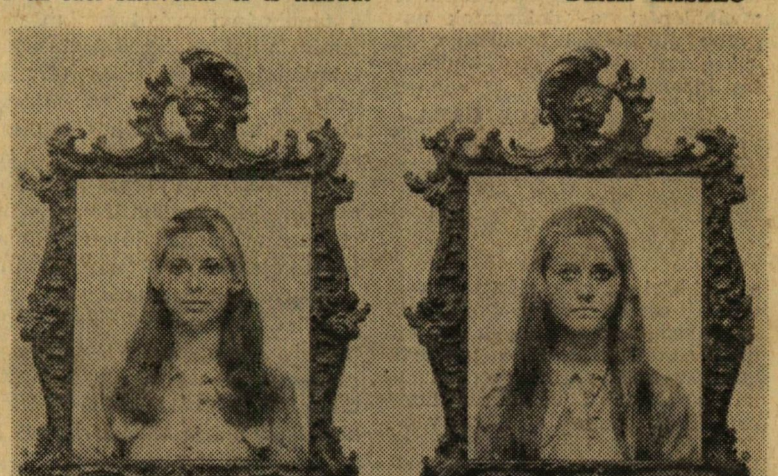

Goldschmied József „Nővérek" című képe, amit kiállítottak a Gödöllőn rendezett fotós fesztiválon

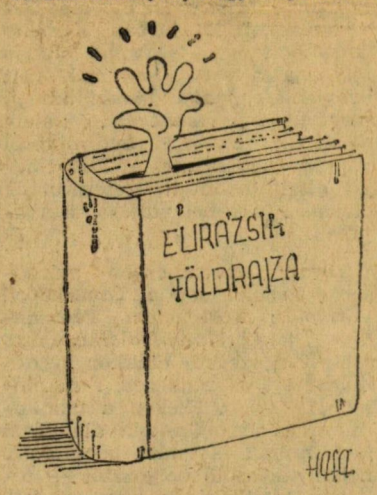

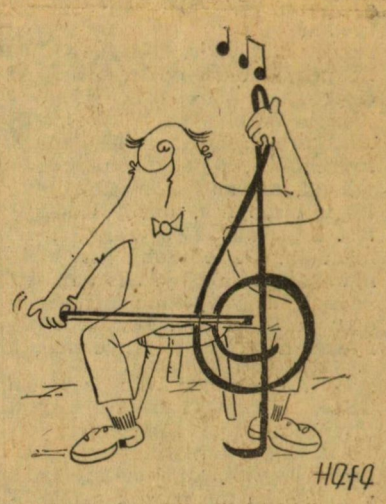

Ifjúsági Jogásznapok

A József Attila Tudományegyetem Jogtudományi Kara és annak KISZ-szervezete 1974. április 25—26—27-én rendezi a VI. Ifjúsági Jogásznapokat, a budapesti és a pécsi társkarok közreműködésével.

A rendezvény programja:

Április 25. 11 óra: Megnyitó. A megnyitó beszédet *dr Kovács István* dékán tartja *Büntetőjogi szakmai vetélkedő* (perbeszéd verseny)

Délután: *Jogeset megoldási verseny a civilisztika köréből Szellemi öttusa* (Jog- jogirodalom. Irodalom, Történelem, Politikai ismeretek, Képzőművészet és zene)

Április 26. Államigazgatási jogi szakmai vetélkedő, Sportvetélkedő (férfi és női labdarúgás, női kosárlabda, asztalitenisz) *Baráti találkozó a JATE KISZ klubjában*

Április 27. Diákköri ülések, Eredményhirdetés, ünnepélyes díjkiosztás. A zárszót *dr. Kemenes Béla*, a rendező bizottság elnöke tartja.

Klubprogram

Április 24. 19,30 óra: Disc-jockey

Április 25. 19 óra: VERSÜNNEP Vendégeink: WEÖRES SÁNDOR, KÁROLYI AMY Bemutatásra kerül: PSYCHÉ egy hajdani költőnő versei monodráma WEÖRES SÁNDOR versciklusából Játssza: CSERNUS MARIANN (Belépők április 20-án 18,30 órától a klubban.)

Április 26: SZÜNNAP

Április 27—április 28: BEMUTATJUK a Pécsi Állami és Jogtudományi Egyetem kulturális életét (Részletes program a hirdetőtáblán!)

Április 29. 19 óra: POL. KI MIT TUD DÖNTŐ Versenyzők: JTK I., BTK I., TTK I. II.

Diákköreinkről jelentjük:

Orvosegyetemisták sikere

Lezajlott az orvostudományi egyetemek TDK konferenciája, amelyet idén a Budapesti Semmelweis Orvostudományi Egyetem rendezett április 1—3 között. Az ünnepélyes megnyitón megjelent és szólt a résztvevőkhöz *dr. Schulteisz Emil*, az egészségügyi miniszter is, aki egyúttal a konferencia fővédnöke volt.

Dr. Minker Emilt, a Gyógyszertani Intézet docensét kértük meg arra, hogy tájékoztassa olvasóinkat az eseményekről:

— Összesen 84 előadás hangzott el, nem számítva a jónéhány küföldi delegált referátumait. Az egyenként tízperces ismertetéseket három zsüri bírálta el felváltva. A bíráló bizottságban a budapesti orvostudományi egyetem kettő, a vidékiek egy-egy taggal képviselték magukat. Az első két zsüri döntései homogénebb eredményeket „okoztak", a harmadik valamivel szigorúbb volt, de ítéleteit ellenvetés nélkül elfogadhattuk.

Az előadások nem lépték túl a megadott idő-keretet, viszont rendkívül örvendetes, hogy az utánuk következő *viták élénkek és magas szintűek voltak*, így nem is sajnáltuk az időbeli elcsúszást. Igazából ugyanis a vita, a kérdések megválaszolása mutatja meg, hogy az előadó „benne van-e" a témában, vagy csak „felolvas", hogy meg tudja-e védeni álláspontját, ami az elmélyült felkészülésről tanúskodik.

Az egész konferencia végső tapasztalata azt mutatja, hogy igenis lehet magas követelményeket szabni minden diákkörnek, mert a hallgatók teljesíteni képesek ezeket — erről az általános tanulságról megbizonyosodtam az országos és a társintézmények házikonferenciáin is. S arról is meg vagyok győződve, hogy minden évben lehet színvonalas konferenciát tartani, a hallgatók munkája biztosítja az értékes anyagot.

— Soha ennyi és ilyen nagy értékű jutalom! A SZOTE az általános orvoskar diákköreinek 15 és a gyógyszerészkar 5 dolgozatával vett részt a konferencián. A 20 előadás közül 11-et jutalmaztak. Ez is azt bizonyítja, hogy a jó követelmény előfeltételezi a jó eredményt. *Hallgatóink négy* (1500 forintos) *első díjat, három* (1000 forintos) *második díjat, egy* (2000 forintos) *fődíjat*, amelyet a MOTESZ (a Magyar Orvostudományi Társaságok és Egyesületek Szövetsége) és *egy* (1500 forintos) *különdíjat*, amelyet a SZOTE KISZ-bizottsága ajánlott fel, *nyertek*.

A jutalmazottak névsora, amely egyben a pontozás alapján kialakult rangsort is tükrözi, a következő: *a MOTESZ különdíját Tóth Miklós*, a Mikrobiológia Diákkör tagja nyerte. *Első díjat kapott Kiss László—Mojzes László* (Igazságügyi Orvosintézet diákköre), *Ottovay Éva* (Szemklinika diákköre), *Kovács György —Altorjay András* (Mikrobiológiai Intézet diákköre). *A KISZ-bizottság különdíját Hajnal Ferencnek*, a Gyógyszertani Intézet diákköre tagjának ítélték. *Második díjat kapott Komoly Sámuel* (Ideg és Elmeklinika diákköre), *Édes István* (Biokémiai Intézet diákköre), *Varga Éva* (Mikrobiológiai Intézet diákköre) és *Páldi Anna—Marosi Erzsébet* (Közegészségtani és Járványügyi Intézet diákköre). A gyógyszerészkar két jutalmazott hallgatója: az *első díjas: Bujáki Mária* (Gyógynövény és Drogismeret Intézet diákköre), és a *második díjas Matejka Zsuzsa* (Gyógynövény és Drogismeret Intézet diákköre).

Feltétlenül beszélnünk kell arról is, hogy a MOTESZ nemcsak a TDK konferencia jutalmazásában vett részt komolyan, hanem keresi a módokat, hogy a társasági, egyesületi tudományos életbe bevonja az 1—2—3 év múlva végző orvostanhallgatókat. Ennek jegyében nagy anyagi támogatást nyújt a hallgatóknak, hogy például a kongresszusaira eljussanak.

Szólni kell a Semmelweis Orvostudományi Egyetem szervezőmunkájáról, amellyel biztosította a konferencia sikerét. Igazán nagyszerűen szerveztek meg mindent, egészen az apró dolgokig. A küldöttek például kis ajándékcsomagot kaptak, benne toll, jegyzetfüzet, gyógyszerprospektusok stb. A díjak elosztásában nem csupán udvariassági gesztus volt, hogy az egyetemek létszámától függetlenül jártak el. A tudományos konferencia programját kulturális rendezvény és szórakozás egészítette ki: Puccini: Manon Lescaut-ját hallhattuk az Operában és a konferencia kellemes zárásaként szerdán este banketten vehettek részt a vendégek.

Cs. A.

Hi-hi-hínnye!

Történelem vizsgán:
A vizsgáztató az utolsó kérdést teszi föl:
— Az ősmagyarok csak délfelé vándoroltak?
— Nem, estefelé is.

*

A professzor előadást tart és közben megkérdezi:
— Hány szeretője volt Kun Lászlónak?
Hosszú szünet után valaki félve bemondja:
— Öt.
— Naaa... Hát mit gondol, mi volt az a Kun László?

*

A tanár két csoporttal is dolgozatot iratott egy délelőtt. A második csoport tagjai élénken érdeklődtek a zh. jellege felől. A tanár meghallotta és az egyik hallgató zeneszeretetére való tekintettel közölte:
— A hangnem és a dallam azonos, kis szövegvariációk várhatók.

*

Egy vizsgázó diáklány nem tudja a tétel állítását tagadni.
A vizsgáztató: — Hát akkor tagadja azt, hogy „minden nő szeret engem."
A vizsgázó: — Bocsánat, de egyik nő sem szereti a tanár urat.

*

Kísérleti fizika előadás. A professzor belép az előadóba, köszönti a hallgatókat, majd ezt mondja: — Kérem, szíveskedjenek a nyíláselzáró szerkezetet csukott állapotba hozni!

*

Geometria előadás. A professzor a mátrixokkal való műveleteket adja le. Utasítása: — Valahányszor Q-t látok, konjugálnom kell!

*

Ugyancsak geometria előadás. Kora ősszel a professzor belép a terembe, azonnal leveti a zakóját és közben megjegyzi:
— Az idősebb kartársnők nyara arra kényszerít, hogy levegyem a kabátom.

*

Nem vicc; de megtörtént!
Csillagászati vizsga után a vizsgáztató és a hallgató együtt utaztak. Beszélgetés közben a vizsgáról is szó esik, a hallgató megjegyzi, hogy a kettes vizsgajegyen múlott a jórendűsége. A vizsgáztató a következő állomáson leszállt a vonatról és telefonált a tanulmányi osztályra, hogy a hallgató jegyét az indexben kettesről hármasra javítsák. Majd zavartalanul folytatták az utat.

*

Irodalmi szeminárium:
Jókai egyik lábával a valóság talaján áll.
Az író belemarkolt az élet sűrűjébe.
Az író dobálja a cselekményt, hogy bolonddá tegye vele az olvasót.

*

Igazságügyi orvostanon a hallgatókat az öngyilkosság módjairól tájékoztatják. Egyik mód a kombinált öngyilkosság esete. Erre találja ki az egyik hallgató: A legjobb módszer: kinyitni a gázcsapot és kiugrani az ablakon.

*

A professzor vizsgáztat. A diáknak nehezen megy az anyag, mire a professzor megszólal:
— Az csak hagyján, hogy a feleletnem megy, de hogy tegnap jogászokkal vacsorázott együtt, azt már nem bocsájtom meg.

*

A professzor az egyik vizsgán következőképpen feddi meg a hallgatót:
— Kérem, maga épp olyan zagyván beszél, mint én az előadáson.

*

Egy elsőéves: — És milyen a menzakoszt?
Másodéves: — Változatos!
Gólya: — ???
Másodéves: — A leves forró, a folytatás hideg.

A főiskola legeredményesebb TDK-ja

Az idén első ízben került sor a Tanárképző Főiskolán a „Legeredményesebb Tudományos Diákkör" cím és az ezzel járó 3000 Ft pénzjutalom odaítélésére. Az előzetes várakozásnak megfelelően a *Történelem Tudományos Diákkör* bizonyult a legeredményesebbnek, s hogy nem érdemtelenül, azt az egyöntetű helyeslés is bizonyítja, amellyel a döntést a „riválisok" és „kívülállók" fogadták. De e szubjektív bizonyítékon túl a tények is amellett szólnak, hogy valóban méltó gazdára talált a cím. Lássuk e tényeket a teljesség igénye nélkül.

1967. óta úgyszólván egyetlen OSZK vagy OTDK sem zajlott le anélkül, hogy a történelmi diákkör tagjai legalább egy *különdíjat vagy első díjat* ne szereztek volna. S ha megnézzük a főiskola alapításának 100. évfordulójára megjelentetett „Szegedi Tanárképző Főiskola Tudományos Diákköreinek Kiadványai" első számát, akkor láthatjuk, hogy az ott szereplő tíz dolgozat közül négyet a Történelem Diákkör tagjai készítettek. De ezek csak a kiemelkedő eredmények, s a diákköri munka egy területéről vett példák.

Régi hagyomány *neves történészek meghívása*, akik a legújabb kutatások eredményeit ismertetik meg a TDK tagjaival és az érdeklődőkkel. Ebben a tanévben Niederhauser Emil, Spira György és Lackó Miklós tartott előadást a tanszéken, májusban Kemény G. Gábor, ősszel Diószegi Miklós folytatja a sort. Szokássá vált *évenként egy alkalommal ünnepi szeminárium rendezése*, amely általában egy-egy évfordulóról való megemlékezés, a TDK tagjai által készített referátumok előadása és megvitatása formájában.

Tavaly novemberben másodszor került sor *a Tanárképző Főiskolák Történelem Tudományos Diákköreinek Találkozójára*, melyet a szegedi diákkör kezdeményezett és rendezett meg először 1972-ben. Ezeken a találkozókon a négy főiskola diákkörei bemutatnak és vitára bocsátanak néhány készülő dolgozatot — tehát a találkozások egyrészt felkészülést jelentenek az OSZK-ra és az OTDK-ra — másrészt tapasztalatcserére nyújtanak alkalmat. A második (egri) találkozón hozott határozatok értelmében tovább mélyül a négy főiskola közti kapcsolat. Idén júliusban közösen szerveznek régésztábort, augusztusban pedig tanulmányi kirándulást Bulgáriába Egyenlőre csak terv, hogy közös, negyedévenként megjelenő folyóiratot indítanak; az ehhez szükséges anyagi alapot még nem sikerült előteremteni.

Sokoldalú és színes a történelmi diákkör élete — *a legfontosabb* azonban mégis *az, hogy évről évre értékes dolgozatok születsenek*. Ennek érdekében állandóan új módszereket, új munkaformákat kell kialakítani. Néhány éve történt az első próbálkozás a team-módszerrel, s a tapasztalatok azt bizonyítják, hogy csoportok összehangolt munkájának kell az egyéni kutatások helyére lépnie, ha valóban tudományos igényű dolgozatok készítése a cél. A következő lépés lehet a különböző tudományos diákkörök közti szoros együttműködés egy-egy téma kidolgozásában.

A tudományos diákkörök bebizonyították életrevalóságukat, színvonalas munkát végeznek — mégis tevékenységüknek egyik legfontosabb eredménye — az elkészült dolgozatok — úgyszólván rejtve maradnak, alig néhány kerül nyilvánosságra közülük. A különböző konferenciákon történő bemutatás azonban nem pótolhatja az írásos megjelentetést. A „Legeredményesebb Tudományos Diákkör" cím a diákkörök munkájának megbecsülését jelenti, de a megbecsülés kifejezésének csak egy állomása. A továbblépést a dolgozatok nagyobb publikálási lehetősége, az ehhez szükséges anyagi támogatás biztosíthatná.

KOVÁCS GÉZA

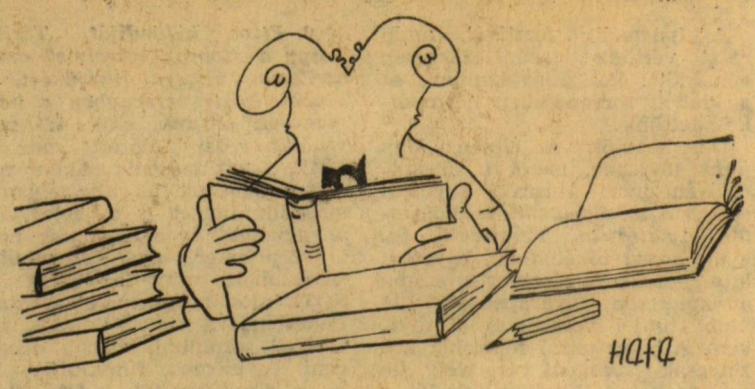

Tanulmányi prémium

A Művelődésügyi Minisztérium 1972-ben irányelvet dolgozott ki a tanulmányi prémium-alap valamint a hallgatói kollektívák jutalmazását szolgáló alap tárgyában. A tanulmányi prémium-alap célja a hallgatók olyan tanulmányi eredményének a külön elismerése, amely az általános tanulmányi ösztöndíjban nem, vagy nem megfelelő mértékben jut kifejezésre. A felsőfokú intézmények nappali tagozatos hallgatói részére az általános tanulmányi ösztöndíj, valamint a rendszeres pénzbeni szociális juttatások keretéből történő megtakarítások felhasználása meghatározott szempontok figyelembevételével történik. A premizálás konkrét feltételeit intézményenként a helyi körülmények szem előtt tartása mellett kell meghatározni.

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán már korábban elkészült az alapok felhasználásának intézményi szabálytervezete. A tervezet értelmében a hallgatók tanulmányi prémiumot egyéni elbírálás alapján kaphatnak, a tanulmányi prémium-alap bizottság hozzájárulásával. A hallgatói kollektívák jutalmazását szolgáló alap felhasználásának elsődleges célja a közösségi szellem erősítése. Ezért a megjutalmazott kollektívák csak közös programok — kirándulás, kulturális rendezvények — megvalósítására használhatják fel a pénzjutalmat.

Egy tanulmányi évben mintegy 150 ezer forintot tesz ki az alap. Szétosztására, jelentős összegről lévén szó, bizottság jött létre, amelyben három oktató és ugyanannyi hallgató kapott helyet, elnöke pedig Sípos József, a KISZ-titkára.

A megfelelő és igazságos premizálás várhatóan még jobb és alaposabb tanulásra serkenti majd főiskolásainkat.

Kémikusok találkozója

Új kezdeményezés *a tanárképző főiskolák kémiai tudományos diákköreinek találkozója*, melyet első alkalommal a szegediek rendeztek meg. A találkozó célja a testvérintézmények kémiai tudományos diákköri munkájának bemutatása, tapasztalatok szerzése, átadása.

A konferenciát *dr. Nagy Antal* főiskolai főigazgató-helyettes nyitotta meg, majd ezt követően az egyes diákkörök képviselői beszámoltak eddigi munkájukról, eredményeikről. A délutáni program a szegedi Kémia Tanszék megtekintésével kezdődött és vitával folytatódott, melyet *Koós-Hutás Gergely*, az MM főelőadója vezetett; téma: a diákköri munka aktuális kérdései. A négy főiskola diákkörei egységesen kérték a kémia tantárgypedagógiai pályamunkák számára megfelelő szekció biztosítását az Országos Szakmai Konferencián. Közös elképzelésként született az a gondolat, hogy egy természettudomány—tantárgypedagógiai szekciót létesítsenek a biológia, fizika, földrajz, kémia tantárgypedagógiai dolgozatok bemutatására. Élénk vitát váltott ki a KISZ és a diákköri munka kapcsolatával foglalkozó referátum. Konkrétan szó esett arról, hogy a diákköri munka elfogadható-e teljes értékű KISZ-munkának vagy sem, a vélemények erősen megoszlottak. Végül a tanszéki kutatómunka és a diákköri munka kapcsolatára vonatkozó hozzászólások hangzottak el. A vendégek este megtekintették a KISZ-klub műsorát, majd hajnalig tartó búcsúesttel fejeződött be a találkozó.

A kezdeményezés hasznosnak mutatkozik, mi sem bizonyítja jobban, minthogy a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskola már most kérte a jövő évi megrendezés jogát.

SZABÓ MARGIT

Gondolatok a nyelvművelésről

Ezekben a napokban tartják országszerte A magyar nyelv hete rendezvényeit. Előadások, viták, kerekasztal-beszélgetések, vetélkedők keretében foglalkoznak nyelvi kérdésekkel, és ezek az alkalmak mind azt a célt szolgálják, hogy a nagyközönség, mondhatni a társadalom nyelvi öntudatát, igényességét és képzettségének fokát magasabbra emeljék.

Nem nehéz belátnunk, hogy erre valóban nagy szükség van. A magyar nyelv hetének rendezvénysorozata természetesen csak egy a lehetséges sok forma közül, amelyekkel él is mai nyelvtudományunk, pontosabban szólva nyelvművelésünk, amely az 1971-ben megalakult Anyanyelvi Bizottság (elődje az MTA Nyelvtudományi Bizottságának nyelvművelő szakosztálya, majd a Nyelvművelő Munkabizottság) gazdag és igen szerteágazóan tartalmas programja alapján végzi munkáját. Ennek a programnak az ismertetését, az Anyanyelvi Bizottság főbb működési területeit bemutató tájékoztatót legutóbb Grétsy László írta meg a Magyar Tudomány 1973. július—augusztusi számában.

De térjünk vissza a társadalmi szükséglet kérdéséhez. Köztudomású, hogy társadalmunkban ma már nagyon széles rétegek (és számuk egyre csak növekszik) ismerik meg, sőt már vallják magukénak a művelődés magasabb, írásos formáit, és „kényszerülnek" arra, hogy ezeket a formákat megértsék (és jól megértsék) és maguk is használják. Ezért természetes, hogy mind többen törekednek az egyre magasabb fokú írás- és beszédkészség elsajátítására. Másrészt az ismeretanyagnak mai, szinte határtalan bővülése (az információk áradata és a szükségesek továbbadásának igénye) új szavakat, új kifejezéseket, új nyelvi formákat igényel. És az is tény, hogy a nemzeti öntudat, nemzeti önbecsülés, a magyar kultúrához valamint az egyetemes kultúrához való tartozás tudata a nyelv által, a nyelv közvetítésével válik élővé.

Az egymás megértésének és a magunk kifejezésének minél jobbá, pontosabbá tétele tehát valóságos társadalmi igény, szocialista kultúránk, társadalmunk reális szükséglete.

Mert társadalmunk ma sok részterületen van átmeneti fejlődési szakaszban, sok problémával küszködik, és ezeknek a gondoknak-bajoknak, megoldandó kérdéseknek megvan a maguk nyelvi vetületük is, a problémák a nyelvre is hatnak, a nyelvtudomány, a nyelvművelés területén is jelentkeznek, és nyelvművelésünknek vállalnia kell őket; annyira, amennyire tudja, meg is kell oldania őket a maga eszközeivel, a területen kívül esőket pedig legalábbis jeleznie kell.

Mik ezek a nyelvi síkon jelentkező (de társadalmi gyökerű) problémák? Deme László a Magyar Tudomány 1972. decemberi számában összefoglalja őket. Az egyik legnagyobb probléma — írja — a mai nyelvi-gondolkodási szétrétegeződés, amely nyilván átmeneti, de aligha rövid ideig tartó állapot. Mi ez a szétrétegeződés?

Ma az emberek egyre kisebb része tanul „verbálisan" gondolkodni, szöveges formában ismereteket kapni, és szövegalkotás útján számot adni róluk, alkalmazni őket. Ma a közoktatásban, még inkább a legkülönbözőbb szakoktatási formákban egyre nagyobb súlyúvá válik a levezetésekben, képletekben való ismeretadás, és a teszt, a feladatlap útján való ismeret-számonkérés. A szövegbefogadás és a szövegalkotás nehézségeinek megismerésére, legyőzésük módjának megtanulására egyre kevesebb mód van az oktatás folyamatában. Ennek igazolásául elég megnézni egy-egy középiskolai osztályunk érettségi dolgozatait, nemcsak magyar dolgozatait, hanem más tantárgyú írásbeli megnyilatkozásait is, és — azt hiszem, példákkal bizonyítanom nem kell, olvasóim többé-kevésbé tapasztalták már — nem valami vigasztaló képet kapunk az önálló fogalmazás, az önmagát kifejezni tudás iskolai szintjéről. (És nemcsak az iskolában, a felnőttek körében is hasonló a helyzet a nagy átlagot tekintve.)

Mit lehet tenni? Deme László így válaszol: „A nyelvtudománynak... nem az a feladata persze, hogy ezeket az arányokat megpróbálja visszaváltoztatni. De a szövegalkotási kényszer és lehetőség térvesztése ellen küzdenie kell — vagy legalább egyensúlyt keresnie — mert megszerzett ismereteinkből csak az válik gondolatilag sajátunkká, gondolkodásunk szerves részévé, amit annyira értünk, hogy világosan és kereken beszélni (írni) is tudunk róla. S e készség tekintetében bizony kezd a társadalom ma szétfelé fejlődni."

Van egy másfajta szétrétegeződés is: az egyes szakmák (szaktudományok) sajátos szókincse, ennek egyre erősebbé, gazdagabbá válása. Ez persze szükségszerű folyamat, a sajátos fogalmak kifejezésére sajátos szavakra van szükség, és a fogalmak száma egyre nő, ez természetesen nem jelent bajt, ellenkezőleg gazdagodást a nyelvben is. De az már nem biztos, hogy nem baj, ha közérdekű témák, amelyek közérthető kifejezést igényelnének, kezdenek „elszakmásodni". A politika, a gazdasági élet, a közélet, a művészet stb. nem lehet egy szűk, értő réteg kiváltsága, a mi társadalmunkban semmiképp sem lehet. Pedig az említett területek nyelvi kifejezése egyre inkább zsargonszerűvé, a szélesebb köröket nyelvileg kizáróan speciálissá kezd válni. A nyelvtudománynak, a nyelvművelésnek foglalkoznia kell ezzel, meg kell találnia a módját, hogy a szak- és műszókincsek szükségességének elismerése, jogainak és használatának csorbítása nélkül a közérthetőség, a közhasználat szempontjai is érvényesüljenek. És még egy szétrétegeződés (még egyszer Deme Lászlót idézve) „... érti-e igazán a hallgató a rádiót, az olvasó a sajtót, a fél a hivatalt, az ügyfél a vállalatot, a tömeggyűlés résztvevője a szónokot?... S ha érti is: magáénak érzi-e azt a világot, amelyikből ezek a hangok átsugároznak feléje? Nem jutunk-e lassan egy olyan — nemzeti méretű — nyelvi (és nemcsak nyelvi) tudathasadásig, amely más nyelvi stílusra, s ezzel más gondolkodás- vagy legalábbis „viszonyulás"-módra késztet bennünket közemberként, mint amilyennek magánemberekként vagyunk?"

A problémák nagyok. Megoldásuk módját, útjait részben jól látjuk, részben még keressük. Ami a nyelvművelést illeti: bizonyos, hogy a nyelv életét bemutató kisebb előadások, az egyes nyelvi jelenségek használati hibáira való rámutatás, a régi és a mai jó írók művei olvasásának ajánlása nem elegendőek. A nyelv használatára kell megtanítanunk az embereket, a nyelv használatában kell gyakorlati segítséget nyújtanunk a nyelv használóinak.

És mit tehet, mit tett ebben az egyetem? Ami a múltat illeti: tehetett volna többet is. A nyelvi (anyanyelvi és nem anyanyelvi) képzés szintjét még a magyar (és az idegen nyelv) szakon is lehet emelni, kell is emelni. De be kell látnunk, hogy az anyanyelvű oktatás nemcsak a magyartanár feladata, és nemcsak a magyarórán (éppenséggel nemcsak azon a heti egy árva nyelvtanórán, amenynyit a középiskolában tartanak) van ennek lehetősége. A matematika, a fizika, a földrajz stb. tárgyak tanárainak saját szaktudományuk (egyre bővülő) ismeretanyagát kell világosan, érthetően, közérthetően átadniuk tanítványaiktól és kell számonkérni tőlük; így nevelve őket gondolkodásra, világos, tiszta fogalmak megértésére és alkotására, és e fogalmak nyelvi megértésére és használatára is. A nyelvi nevelés tehát nemcsak a magyartanár, hanem általában a tanár feladata. És a tanárra még a mai felnőtt nemzedék nyelvhasználati gondjainak enyhítése, az ezekben való segítségnyújtás kötelessége is vár, mert hisz nem lehet ott minden faluban, kisvárosban vagy nagyvárosban kéznél egy-egy szakképzett nyelvész.

Az egyetemi hallgatók megtanítása, képessé tétele ennek a társadalmi jelentőségű feladatnak a megoldására az egyetem dolga. Hogy hogyan, arról beszélnünk kell, „közös bölcsességgel" kell módot találnunk rá. De magán a tényen, a társadalmi szükségleten nem lehet vitatkozni.

VÉGH J. MIHÁLY

SZEGEDI A Egyetem hireiből

KONFERENCIA LISSZABONBAN

Dr. Hevesi János, a József Attila Tudományegyetem tudományos rektorhelyettese, április 18—24. között a „Biológiai molekulák gerjesztett állapotai" konferencián vesz részt Lisszabonban. A konferencia egyik szekciójának elnökeként előadást is fog tartani.

VENDÉG AZ USA-BÓL

Április 24-én a József Attila Tudományegyetemre látogat Stephen Dachi az Egyesült Államok nagykövetségének kultúrattaséja. A délelőtti órákban megbeszélést folytat egyetemünk állami vezetőivel, délután pedig az Angol Tanszék oktatóival fog majd konzultálni.

FESZTIVÁL PÁRMÁBAN

Április 21—25-e között az Egyetemi Színpad részt vesz a pármai diákszínjátszó fesztiválon.

TORNA CSAPATVERSENY

Az országos sportnapok keretében április 11-én és 12-én Budapesten rendezték meg a főiskolás tornászok férfi és női csapat illetve egyéni versenyét. A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola férfi csapata a hatodik helyen végzett. Jobb eredménnyel dicsekedhet női együttesünk: 12 csapat versenyében a 4—5. helyet szerezték meg a Pécsi Tanárképző Főiskola tornászlányaival együtt. A bajnoki címet a Testnevelési Főiskola férfi és női csapatainak ítélték oda a pontozók.

TUDOMÁNYOS TANÁCSKOZÁS

Április 18—20 között a Szegedi Orvostudományi Egyetem bőrgyógyászati klinikája rendezte *a Magyar Allergológiai Társaság V. Vándorgyűlését.* A megnyitó ünnepségen *dr. Berencsi György*, a SZOTE rektorhelyettese üdvözölte a többszáz hazai és külföldi vendéget, majd *dr. Hámori Artúr*, a Magyar Allergológiai Társaság elnöke nyitotta meg a háromnapos tanácskozást, amelyen 51 előadás hangzott el. *Dr. Simon Miklós* egyetemi tanár, a bőrgyógyászati klinika igazgatója elmondta, hogy a vándorgyűlés fő célja: biztosítsák a kutató és gyógyító munkában szerzett tapasztalatok cseréjét.

KONZULTÁCIÓS ELŐADÁS

A SZOTE Gyógyszerésztudományi karának Nevelési Bizottsága március 28-án nyilvános ülést rendezett a kar hallgatói részére, amelyen *dr. Farago Gábor*, az EGYT Gyógyszervegyészeti gyár körmendi gyáregységének főmérnöke tartott konzultációs előadást. Az ülésen megjelent *dr. Kedvessy György* dékán is. Az előadó a gyógyszerészeti pályaválasztásról, gyáripari elhelyezkedésről, a gyógyszerészek gyáripari foglalkoztatottságról tartott igen érdekes és tanulságos beszámolót. Majd válaszolt a hallgatók szóban és írásban feltett kérdéseire. A hallgatók bekapcsolódása az előadásba újabb bizonyítékot szolgáltatott a nevelési bizottság számára, hogy eddigi, hasonló szellemben rendezett sorozatát folytassa.

VÉRADÓ NAP

Április 18-án délután véradó napot tartottak a JATE KISZ-klubjában amelyen 121 lelkes, segítőkész hallgató jelent meg és adott vért.

FOTÓKIÁLLÍTÁS

Április 16. és 21. között az id. Jancsó Miklós kollégiumban rendezték meg a SZOTE KISZ fotókörének kiállítását, amelyet *dr. Kulka Frigyes* egyetemi tanár, rektorhelyettes nyitott meg.

KÜLFÖLDI ÚT

Dr. Krajkó Gyula egyetemi docens, a József Attila Tudományegyetem Gazdasági Földrajzi Tanszékének vezetője 1974. április 17-én 10 napra Londonba utazott, ahol előadást tart a gazdasági körzetkutatással foglalkozó nemzetközi konferencián.

FŐISKOLAI BAJNOKSÁGOK

Április 30-án kezdődik az idei egyetemi és főiskolai bajnokság. A küzdelmek időpontjai. Sakk: április 10—25. Színhely: Magyar Sakk Szövetség. Úszás: május 5, Nemzeti Sportuszoda. Labdarúgás: kézilabda, tájékozódási futás, atlétika: május 7—13, Pécs. Asztalitenisz, röplabda, kosárlabda, torna: május 6—13, Kecskemét. Tenisz: szeptember 17—19., Siófok.

Szellemi „edzőtábor"

A fizikai dolgozók gyermekeinek egyetemre előkészítő tanfolyamát a Majakovszkij leánykollégiumban rendezték meg április 8—12 között. *Dr. Klukovits Lajos* „örökös tanfolyamvezető" a következőket mondta az ötnapos tanfolyam tapasztalatairól:

— Az első nap a rozsdalepucolás azaz a nyáron tanultak felelevenítése jegyében telt el. A hátralevő négy napban azután a negyedikes fizika és matematika anyagot skáláztuk át a gyerekekkel. Úgy érzem, sokat fognak majd profitálni az itt hallottakból a felvételin.

— Hogyan alakult a napi program?

— 8 óra 30 perctől 16 óra 15 percig tartottak az előadások. A szokásos délutáni kulturális program ezúttal elmaradt, mert az intenzív szellemi tevékenység indokolta a korai takarodót.

— Elégedett a gyerekek magatartásával?

— Az oktatók közül Varjú Károly, a Kibernetikai Laboratórium munkatársa és felesége, a Kísérleti Fizikai Intézet tanársegédje látta el az éjszakai felügyeletet. Véleményük: A kisebb rendzavarásoktól eltekintve nem volt különösebb baj Csongrád, Békés és Szolnok megye 85 itt megjelent maturanduszával.

Szünidei tanárok

A tavaszi szünet néhány napján gyermekfoglalkozásokat rendeztek a November 7. Művelődési Központban, azoknak az iskolásoknak, akik nem napközisek, hogy napi háromórás, jól szervezett programmal vidáman és hasznosan töltsék az időt.

Az intézmény egyik vezetőjével, lelkes, fiatal pedagógusnővel beszélgettem a programról, az első két nap tapasztalatairól. Megtudtam, hogy házi kezdeményezés a gyermekfoglalkozások megrendezése, amihez *a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Pedagógiai Tanszékének segítségét* kérték. A tanszék hirdetésére jelentkeztek is főiskolások, a mat-fizesek jártak elöl a jó példával.

Kísérleti jelleggel, most először próbálkoztak a szünidei foglalkozások megszervezésével, ezért nem csodálhatjuk, hogy viszonylag kevés gyerek élt a lehetőséggel, talán attól félve — állíthatom: alaptalanul —, hogy túlságosan kötöttek ezek a szervezett programok.

Az első napon, amikor mesefilmeket vetítettek, megtelt a nagy előadóterem, hiszen a közeli óvoda és általános iskola napközis csoportjai is „kivonultak". Másnap játék, daltanulás töltötte ki a délelőtt óráit. Harmadik napon jómagam is vállalkoztam a gyalogtúrának beillő sétára, amikor a gyerekek a vezetőnővel és három főiskolás kísérővel együtt ragyogó időben és jó hangulatban a Füvészkertben tettek látogatást. A Költészet Napja alkalmából vetélkedőt tartottak, az utolsó napon a Vidám Park nyújtott szórakozást a kicsiknek, nagyobbaknak. A jó időt igyekeztek kihasználni, amikor csak tehették, a szabadban is játszottak a gyerekek.

A Művelődési Központ hagyományainak megfelel ez a kezdeményezés, hiszen eddig is rendeztek már rendhagyó irodalomórát, irodalmi esteket, filmvetítéseket az újszegedi iskolásoknak.

A látottak alapján úgy érzem, érdemes lenne ezt a hasznos kezdeményezést folytatni és talán a dolgozó szülők is mihamarabb felfigyelnek rá.

Cs. A.

Krasznodári képeslap helyett

Február 11-én mosolygó és síró emberek búcsúztatták azt a 20 egyetemi hallgatót és a kísérőtanárt, akik elindultak Krasznodárba. Ez a délorosz város, melynek 800 ezer lakosa van, fogadott bennünket, s tanított 4 hétig nemcsak orosz nyelvre, hanem az orosz élet, az ottani egyetem, az egész Szovjetunió ismereteire.

Majdnem négynapos út volt mögöttünk, amikor hajnalban megérkeztünk. Voltak, akik rögtön elindultak ismerkedni a várossal, voltak, akik az utazás fáradalmait pihenték, ám délután háromkor mindannyian ott ültünk a Kubáni Állami Egyetem egyik tantermében, ahol a külföldiekkel foglalkozó dékán tájékoztatott bennünket az egyetemről, az oktatásról, a további programról.

Napi 6 órát tanultunk bent az egyetemen, aztán pedig a kollégiumban. Nyelvtanórán, fonetikán, olvasásórán és beszélgetés órán az egyetem oktatói kizárólag oroszul beszéltek hozzánk ugyanúgy, mint az országismeret előadója. Bizony eleinte nehezen értettük meg az előadásokat. Napról-napra házi feladatok megírása, szavak tanulása, hangos olvasás volt a délutáni programunk.

Természetesen más, tanulmányi jellegű programunk is volt. A négy hét során megtekintettük a város múzeumát, az óriási textilkombinátot, találkoztunk az egyetem Komszomol bizottságának tagjaival. Krasznodár új színházában megnéztük Gorkij „Az öreg" című darabját, és több ízben voltunk moziban.

Két nagyobb kirándulást tettünk. Novorosszijszk a Feketetenger partján fekszik, a II. világháborúban nagy szerepe volt. Felejthetetlen élmény maradt számomra a Hősi Emlékmű. Esett az eső, amikor ott jártunk. Déli 12 óra volt. Alig néhányan jártak arrafelé. Megszólalt a város hőseinek tiszteletére komponált zene, s az emberek megálltak, a férfiak levették a fejfedőjüket.

Örményország fővárosa más hangulatú, mint az orosz városok. A Jereván melletti Ecsnyadzinban megnéztük az örmény vallás központját, a XIV. században épült templomot, Zvartonoc IV. századi romjait az első keresztény vallás hatalmas templomának maradványait.

Visszafelé útban Moszkvában töltöttünk egy napot. Szinte futva néztük meg a Tretyakov képtárat, az űrhajósok emlékművét, a kozmosz kiállítást, aki amit tudott. A Kreml, a Vörös tér, a Mauzóleum mindannyiunk számára felejthetelen marad.

Gyorsan eltelt az idő. Fájó szívvel hagytuk ott barátainkat, de elhoztuk a kellemes, szép emlékeket. Az utazás célját többé-kevésbé sikerült megvalósítani; a csoport valamennyi tagja jobban beszél oroszul, mint a Szovjetunióban töltött idő előtt. Természetesen, aki nagyobb tudással indult neki az útnak az még többet tanult, de mindannyiunknak nagy hasznára vált a krasznodari nyelvtanfolyam.

KISS ANNA

Dicséretes szereplés — győzelem

A III. Felszabadulási Kupa eseményeinek rendezője ebben az évben a József Attila Tudományegyetem volt. Április 9—10—11-én az Ady-téri sportpályán valamint a Rókusi tornacsarnokban vetélkedtek öt egyetem legjobb sportolói, hogy eldöntsék: ki lesz védője újabb egy esztendőre az értékes kupának? Az előző évek debreceni sikerei után *ezúttal egyetemünk hallgatói bizonyultak a legkiválóbbaknak* és ha nagy küzdelemben is, végül sikerült megnyerniük a pontversenyt. A rangos rendezvény a Szabadkai Közgazdasági Egyetem diákjainak részvételével nemzetközi jelleget kapott. Déli szomszédaink nem hoztak szégyent a kék színekre, hiszen benevezett sportolóik aranyérmeket vehettek át az eredményhirdetések alkalmával.

Az Ady-téri sportpályán április 9-én a délelőtti órákban került sor az ünnepélyes megnyitóra, amelynek során *dr. Rákos István*, a JATE KISZ-titkára üdvözölte a résztvevőket és vezetőket.

Az első versenynap délutánján a Pécsi Tudományegyetem—Szabadka kispályás futballmérkőzés felé fordult a legnagyobb figyelem. A „plávik" hamisítatlan hangulatot varázsoltak a poros kézilabdapálya salakjára. Szegény játékvezető úgy fújta a sípot, mint egy szorgalmas sárgarigó. Szükség is volt gyakori beavatkozására, hiszen a vendégek nem maradtak adósak a kemény belépőkkel. A megtorló sípszó hallatára pedig egyik másik játékos akkorát legyintett, hogy félő volt: vállficam lesz a dolog vége. Ha sportszerűségükkel nem is, de játéktudásukkal feltétlenül kivívták a közönség elismerését. Jó csapatjátékuk eredményeként biztosan szerezték meg a győzelmet. Foci ügyben az utolsó napon robbant a bomba. Az addig nyeretlen pécsiek biztos, 5:3-as győzelmet arattak a bajnokesélyes debreceniek fölött, a mieink pedig 2:1 arányban bizonyultak jobbnak a szabadkai egyetemistáknál. Harcos erényeket felvonultató csapatunkból elsősorban *V. Tóth, Feszt, Sándor*, és *Zsengellér* kapus nyújtott átlagon felülit.

A Rókusi Tornacsarnokban *férfi és női kosárlabda csapatunk veretlenül végzett az első helyen.* Minden értékelő helyett következzék a bajnokok névsora. *A férfi csapat: Zsíros, Kertész, Németh, Orosz, Bálint*, és *Balla: míg a nők: Merza, Tóth, Révész, Vértesi, Kisteleki, Gáti, Pesti, Kunvári, Velkey* összetételben vívták ki a végső győzelmet.

A sportágankénti sorrendek: Női kézilabda: 1. Debrecen, 2. Budapest, 3. Marx Károly Közgazdasági Egyetem, 4. Szeged, 5. Pécs.

Kosárlabda: Férfiak: 1. Szeged, 2. Pécs, 3. Debrecen, 4. Marx Károly Közgazdasági Egyetem, 5. Budapest.
Nők: 1. Szeged, 2. Debrecen, 3. Budapest, 4. Pécs.

Kispályás labdarúgás: 1. Szabadka, 2. Szeged, 3. Debrecen, 4. Budapest, 5. Marx Károly Közgazdasági Egyetem, 6. Pécs.

Asztalitenisz: Férfi csapatbajnokság: 1. Debrecen, 2. Budapest, 3. Pécs, 4. Szeged, 5. Marx Károly Közgazdasági Egyetem.

Női csapatbajnokság: 1. Szeged, (Plase-Meskó) 2. Marx Károly Közgazdasági Egyetem, 3. Budapest, 4. Pécs, 5. Debrecen.

Férfi egyéni: 1. Földi (Szabadka), 2. Geri (Budapest), 3. Géró (Pécs), 4. Nagy (Debrecen). *Női egyéni:* 1. Meskó (Szeged), 2. Plesa (Szeged), 3—4. Gaál (Pécs) és Kereszturi (Budapest). *Az összetett pontverseny végeredménye:* 1. Szeged 25 pont, 2. Debrecen, 22 pont, 3—4. Budapest, Marx Károly Közgazdasági Egyetem 16—16 pont, 5. Pécs, 13 pont.

Csütörtökön délben ünnepélyes eredményhirdetéssel ért véget a tudományegyetemek Felszabadulási Kupa versenysorozata.

Két héten belül városunkban két rangos tömegsport vetélkedőt is rendeztek. Lehetőségünk van tehát, hogy összevessük a Medikus Kupa rendezésével, illetve annak sporteseményeinek színvonalával. Meg kell állapítanunk, hogy a közel kétszer annyi egyetemistát megmozgató Medikus Kupán rangosabb mérkőzéseknek lehettünk szemtanúi. A SZOTE rendezőgárdája jól használta ki az újszegedi Kistadion és a SZAK pálya kitűnő lehetőségeit. Az Ady-téri kissé elavult sportpálya úgy tűnik, egyre kevésbé lehet színhelye ehhez hasonló országos sportvetélkedőknek. A poros kézilabdapálya valamint a földes labdarúgópálya nem nyújt esztétikai élvezetet a nézőnek. Nem beszélve a sportolókról, akik közvetlen szenvedői a hiányosságoknak. S amit még hiányoltunk a háromnapos küzdelemsorozat alatt, az a megfelelő atmoszféra hiánya volt. Bár tudjuk, hogy a József Attila Tudományegyetemen ezekben a napokban oktatási szünet volt, mégis úgy érezzük, hogy sokkal színvonalasabb összecsapások szemtanúi lehettünk volna, ha néhány száz diák is körülállja, mondjuk a kézilabdapályát. A Felszabadulási Kupa elsősorban a tömegek vetélkedője. Újabb tömegeket azonban csak akkor lehet megnyerni sportmozgalmunk ügyének, ha — első lépésként — a lelátóra csalogatjuk — esetleg adminisztratív intézkedéssel is. Mert ha csak egy-két diák határozza el magát a küzdelmek láttán az aktív sportolásra, az oly szükséges testedzésre, már akkor is megéri megrendezni évről évre a tudományegyetemek eme vetélkedőjét. Nézők hiányában azonban ezúttal sajnos meg kell kérdőjelezni a fentieket.

Fejezetek a Rektori Kupa történetéből

Ez év március 12-én a Fizika I.—Ady téri épület (6:1) mérkőzésen megkezdődtek a kispályás labdarúgó-bajnokság ezévi küzdelmei. A bajnokságot, amely az egyetem rektora által létesített „III. Rektori Kupa"-ért folyik, a JATE szakszervezeti bizottsága mellett működő egyetemi sportbizottság szervezi. A 13. bajnokság indulásakor érdemes visszatekinteni az elmúlt 12 év küzdelmeire, annál is inkább, mivel a korábbi évek bajnokságairól csak nagyon kevés dokumentummal rendelkezünk.

A kezdet...

1963. tavaszán a JATE szakszervezeti bizottsága első ízben írta ki a kispályás labdarúgó-bajnokságot az egyetem oktatói, kutatói, fizikai és adminisztratív dolgozói részére. Ezt megelőző években karokon belül, karok között is voltak mérkőzések, bajnokságok. Ezek azonban — mivel sem eléggé rendszeresek, sem eléggé szervezettek nem voltak — nem tekinthetők a ma folyó küzdelmek előzményeinek. A bajnokság kiírásával egyidejűleg az egyetem akkori rektora, dr. Antalffy György, vándorkupát alapított a kupa kiírása szerint a vándorserleget évenként az a csapat őrzi, amely megnyeri az azévi szakszervezeti labdarúgó-bajnokságot, véglegesen pedig az a csapat kapja meg a kupát, amelyik együttes egymás után háromszor, vagy megszakításokkal ötször lesz bajnok. A TTK két csapatot nevezett a bajnokságra; TTK „A" néven az Ady téri, TTK „B" néven pedig a Dóm téri intézetek csapatai. A dolgozók örömmel fogadták az szb. kezdeményezését, s az érdeklődést a beérkezett nagyszámú nevezés is bizonyította. A cél az volt, hogy az egyetemi dolgozók minél nagyobb számban szeressék meg a sportolást. A bajnok és így a kupa első védője a több kiváló, volt NB I-es labdarúgót felvonultató Rektori Hivatal csapata lett. A nagyszámú nevezés ellenére a labdarúgáson kívül csak az asztalitenisz és a sakkbajnokságot bonyolították le. Az asztaliteniszben győztes Fizika csapatának összeállítása a következő volt: dr. Budó Ágoston, dr. Hevesi Imre, és Valkusz Pál.

Az 1963-as év sikerére támaszkodva az szb. elhatározta, hogy továbbfejleszti a labdarúgó-bajnokságot. Ebből a célból háromtagú szervező bizottságot hozott létre dr. Bánáthy János vezetésével. A bizottság tagja volt még dr. Bárczi Imre és dr. Gaál Dániel is. A bizottság részletes versenykiírást és „szabályzat"-ot bocsátott ki, amely a későbbi kiírások és bajnokságok alapját is képezte. A szervező bizottság biztosította, hogy a mérkőzések egy napon — hétfőn — a salakos kézilabda pályán bonyolódjanak le, ha szükséges, villanyfénynél. A TTK két csapata intézeti csapatokra bomlott. A benevezett csapatok létszáma 9 — JTK, BTK, Rektori Hivatal, Általános Fizika—Kémia, Szerveskémia, Szervetlen Kémia, Matematika—Fizika, Biológusok, Marxista Tanszékek — volt. A szervező bizottság elhatározta, hogy a bajnokság csak tavaszi fordulókból fog állni, a győztes csapat serleget kap, melyet a Füvészkertben rendezendő szakszervezeti ünnepség keretében fognak átadni. A győztes ismét a Rektori Hivatal csapata lett, amely szervezett, jó játékerőt képviselő együttes volt. Kiemelkedett a mezőnyből és végül veretlenül, pontveszteség nélkül nyerte a bajnokságot. 1964. júniusában a Füvészkertben megtartott szakszervezeti összejövetelen a bajnokcsapat szervezője és kapitánya dr. Bánáthy János az egyetem és szakszervezet vezetőinek jelenlétében vette át a kupát. A bajnokcsapat tagjai: Baráth János, Havasi Zoltán, Szamosi László, Benkő Gyula, Budai Károly, Haraszti György, Tari Ferenc és Margittay Tibor voltak.

A sikeres zárás következtében ebben az évben még egy bajnokcsapatot ünnepeltek., mert megrendezésre került az őszi forduló is. A résztvevők a tavasszal benevezett csapatok voltak, a győztes pedig nagy meglepetésre, a Szervetlen Kémia: Jáky Károly, Solymosi Frigyes, Nagy Lajos, Hesz Árpád, Bánsági Tamás, Fitus Zoltán, Ács Gábor, Zánthó Róbert és Seres István összetételű együttese lett. Ezt a bajnokságot utólag harmadik bajnokságként hivatalosan is elfogadták a szervezők.

Az első kupagyőztes

Az 1964. évi bajnokságok befejezése után a szervező bizottság feloszlott, a szakszervezeti bizottság a szervezési teendőket Gaál Dánielre bízta. Újszerű volt, hogy a hétfői mérkőzések helyett a csapatok egymásközti megállapodás alapján mérkőztek. 1965-ben a résztvevők száma 8-ra redukálódott, egy évvel később pedig csupán 6 csapat nevezett a bajnokságra. 1967. évi bajnokságban is ugyanaz a 6 csapat szerepelt, amelyik egy évvel korábban. Az 1965. év krónikájához tartozik, hogy az Általános Fizika—Kémia csapata legyőzte az előző év bajnokcsapatát, majd óriási küzdelemben a Rektori Hivatal csapatát is és így bajnok lett. Ezt a sikerét a következő két esztendőben megismételte, ami egyben azt is jelentette, hogy 1967. decemberében a csapat végérvényesen átvehette az „I. Rektori Kupá"-t. Az együttes szervezője és vezetője Ribizsár Gyula volt. Tagjai között számos — mas sportágban — országosan is ismert sportolót találunk. A kupagyőztes csapat tagjai: Mártha Ferenc, Kiss Zoltán, Seres László, Herczeg Tamás, Dobó András, Raucsher Ádám, Boga Endre, Iványi Zoltán és Halász Dezső voltak. A csapat jó eredményében része volt annak a légkörnek is, amely az intézetben támogatta a sportot. Az elnyert serleget a tanszék vezetője, dr. Mártha Ferenc professzor szobájában helyezték el és a mai napig is ott őrzi.

A „Fizika" korszaka

A TTK szakszervezeti vezetőségének javaslatára az egyetem rektora „II. Rektori Kupa" néven új vándorserleget alapított. A kupa elnyerésének feltételei azonosak az elsőével. 1969-ben a kari sportfelelős és így a bajnokság szervezője Apjok József lett. A következő két év szervezés nehézségek mellett telt el. A bajnokságban az öt stabil csapat mellett egy-egy vegyes csapat indult BTK, illetve Politikai Gazdaságtan néven. 1968-ban és 1969-ben a Szerves Kémia csapata nyerte a bajnokságot. A csapat kapitánya Felföldi Károly, szervezője pedig Dávid József volt. Rajtuk kívül az együttes tagjai: Bartók Mihály, Misik Rezső, Szépvölgyi János, Balázspiri Lajos, Molnár Árpád, Göndös György és Notheisz Ferenc voltak. A kupát mindkétszer dr. Kovács Kálmán tanszékvezető professzor vette át az egyetem rektorától.

(Folytatása a következő számban)

DR. VÁRKONYI ZOLTÁN

Ha tegnap elutazik

A hosszan előrevágott labdára ketten rajtoltak. A jobbösszekötő érezte: ha előbb éri el, centerezhet és csatártársa talán a gólba tudja pofozni a pettyest. Hogy mi fordult meg fejében a húszméteres vágta alatt? Tudta, hogy a beállós — meg is ígérte neki — szabálytalankodni fog majd. Talán ezekben a pillanatokban nem is a labdára összpontosított. Tehát előbb kell elérnie a játékszert — villant át agyán. Érezte: egy vagy két méternyi, netán egy gondolatnyi előny — ezúttal nem elég. Akkor bizonyára bedobja magát ellenfele, esetleg betart és akkor... No de ilyenre gondolni sem szabad — biztatta magát. — Már itt is van, most kell középre játszani. No látod, sikerült is... De emberek, mi volt ez a reccsenés? Talán az ülőhely egyik korhadt fagerendája? Az istenit, hisz önálló életet él a bokám! Ennyire iksz lábam lenne, meg ez a hideg verejték a homlokomon! És egyébként is, mit bámul ez a sok ijedt, tágrameredt szem! Mit néztek srácok? Berúgta a Karesz? —

A formalinszagú orvosi szobában tért magához. A doktor éppen a rögzítőcsizmával bíbelődött. Ha ez a sebészeti klinika, akkor itt, ebben a szobában gyerekeskedett Juhász Gyula. Igen ez lehetett az egykori Ipar utcai házuk. Az utca, a Tisza-partot a Gizella térrel kötötte össze, vagy talán a mai Dóm térrel? Persze — emlékezett — sohasem figyeltem ha keresztanyám a századelő szegedi eseményeiről tartott előadást. Valamit azért nem értek — gondolkodott tovább. — A költő neheztelt, hogy szülőházát lebontották. Tréfásan nemzeti sportunknak tartotta, az efféle barbarizmust. Az ám, dehát tavaly ilyenkor a Vedres utcai házának sem kegyelmeztek a buldózerek. Vagy ő nem is lakott ott? Persze nem is lakhatott, hiszen áprilisban meghalt és a házba csak szeptemberben lehetett beköltözni.

Szeptember... Talán addigra lekerül a lábamról ez a modern spanyolcsizma. Addig meg vakarózhatok léniával, füzfaággal, vagy amivel akarok.

A kórteremben az új „rabnak" kijáró érdeklődéssel vették körül sorstársai. Az egyik affelől érdeklődött; tud-e römizni, mert a vakbeles tegnapelőtt kiszállt a buliból. Kevéssel éjfél után ismét érezni kezdte a jobblábát. Az éles fájdalom miatt azonban nem tudott elaludni. Miközben tehetetlenül feküdt a fehér kórházi vaságyon, belényilallt a kérdés: Mi lett volna, ha tegnap este — ahogyan tervezte — felül a vonatra és elutazik a kis északi bányászvárosba? Igen, így 30 évesen. Odaállt volna az edző elé: — Nézze mester, van még tíz forduló. Ad három hetet, hozom a súlyom és minden rendben lesz. — De vajon mit szóltak volna itthon? — Szőtte tovább gondolatait —. Az anyám, a bátyám, a keresztanyám, meg az a lány, akivel szemben igazán nem lett volna sportszerű a távozás... Meg egyébként is, minden épeszű ember a harmadik x közelében már a következő 30 esztendőre gondol.

Hajnal felé elnyomta az álom. Reggel mikor felébredt, Karesz ősz fejét látta a kórterem ajtajában. Csokit hozott, meg egy újságpapírba csomagolt cuccot. A sáros, három fehérsávos cipő még magán viselte a tegnapi mérkőzés nyomait. A por és a fű zöldje örökre beleette magát a bőr feketéjébe. Igen, örökre... Tudta, hogy soha többé nem fűzi be a foszladozó zsinórokat. Minek! Talán ha tegnap vonatra száll és elutazik...

THÉKES ISTVÁN

Memento mori!

P. D. White dr., az amerikai szívszakemberek „doyenje" mondta:

— Három olyan dolog van, ami megokolja, hogy egészségünk szempontjából miért olyan fontos a lábizmok, vagyis a test legnagyobb izmainak használata. Az első ok fiziológiai. Az összehúzás összenyomja a láb ereit, amelyeket a természet szelepekkel látott el, úgy hogy a vér a nehézségi erőt legyőzve, az izomösszehúzódások következtében a szívbe felpumpálódik és innen az agyba kerül. A második ok lélektani. Az erőteljes lábmozgás a legjobb szer az idegi és érzelmi stresszek feloldására. A harmadik ok az, hogy az erőteljes izommozgás elhárítja az érelmeszesedést, vagyis a rozsdásodási folyamatot ereinkben különösen a szívkoszorúérben. —

Tehát az agyat jól kell táplálni oxigénnel és más vegyi anyaggal, a salakterméket pedig el kell távolítani. Ezt pedig csak a vér tudja. Ezért az agynak, ha azt kívánjuk tőle, hogy a lehető legjobban működjék, mindig utánpótlásra van szüksége, amelyet az egészséges szív és az egészséges véredények továbbítanak, amelyeket tehát éppen ezért a legjobb állapotban kell tartani — sportolással. A rendszeresen sportoló emberek a fentieken kívül jelentős személyiségi változásokat is tapasztalhatnak magukon. Határozottabbak, megelégedettebbek és magabiztosabbak. E mellett érzelmileg is kiegyensúlyozottabbak, szellemileg pedig ötletesebbek.

Hetek múlva kezdetét veszi a vizsgaidőszak. Nem árt megszívlelni a professzor szavait a még teljesebb egészség, a még jobb tanulmányi eredmények érdekében.

Továbbjutottak...

Április 10-én a Textilművek pályáján Spitzer Ferenc játékvezetése mellett főiskolás labdarúgó bajnoki mérkőzésre került sor. Főiskolásaink: Protity—Börcsök, Elekes, Szabó A., Hantos—Bencsik, Rusvai—Tetlják, Debreczeni, Bán, Szabó H., csere: Pénzes—Halmosi, összeállítású csapata sportszerű, helyenként színvonalas küzdelemben harcolta ki a továbbjutást. Szabó H. és Debreczeni góljaival már 2:0-ra vezettek a hazaiak a BEAC ellen, amikor a fővárosi egyetemisták Galgóczi révén szépíteni tudtak az eredményen. A négyes döntőben a Juhász Gyula Tanárképző főiskola ellenfele a MAFC lesz. A találkozóra április 24-én Budapesten kerül sor.

SZEGEDI
Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP Bizottságainak lapja.
Megjelenik: havonta kétszer
Szerkesztő: Szabó Magdolna
Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat, Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10.
Postacím: 6740. Szeged,
Telefon: 13-500. Telex: 82-282
Felelős kiadó: Kovács László igazgató
Szerkesztőség: 6720. Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 15-198.
A lapot nyomja:
a Szegedi Nyomda, 6720. Szeged, Bajcsy-Zsilinszky E. u. 28.
A lapot
az intézmények pártbizottságai terjesztik.